

časopis košických bôhoslovcov

Boromeo

I I. číslo občasnika, 2015

téma:

naša cesta k Bohu ...

... Božia cesta k nám

V ČÍSLE NÁJDETE

Editoriál <i>J. Pichoňský</i>	3	Povolanie <i>P. Manko</i>	28
Kde, kedy a čo... bolo <i>L. Imrich</i>	4	Boh hovorí, keď všetko mlčí <i>P. Pasternák</i>	29
Zo sveta Cirkvi <i>F. Petruška</i>	7	Ako mi Boh zaklopal na dvere <i>D. Adamčík</i>	30
Prišli k nám... <i>D. Adamčík</i>	9	Odhalenie tajomstiev života p. Hilára <i>J. Pichoňský</i>	32
„Taktiež nováčikovia...“ <i>M. Bunda</i>	13	Povedali nám o ceste <i>cestovateľ</i>	41
Aká je tvoja cesta a kam smeruje? <i>J. Pichoňský</i>	18	Som len človek <i>Š. Baláž</i>	42
Ja a Korunka Božieho milosrdenstva <i>Š. Chrzaser</i>	21	Miništranská univerzita <i>F. Petruška</i>	44
Adorácia ako kontemplácia lásky <i>D. Harvilik</i>	22	Bez Facebooku ani deň! Ale ako...? <i>D. Plavnický</i>	46
Ruženec - pokoj a radosť <i>Š. Nebesňák</i>	25	Ježiš: otroctvo či sloboda? <i>M. Jaklovský</i>	48
Tiché rezonancie smrti <i>J. Pčolinský</i>	26	Náš seminár v číslach <i>J. Pčolinský</i>	49

BOROMEO (www.kske.sk/boromeo)

Šéfredaktor: Jakub Pichoňský - **Zástupca šéfredaktora:** Marek Marcin

Redakčná rada: Lukáš Imrich, Martin Bunda, Peter, Schmotzer, Peter Pasternák, Michal Lacko, František Petruška, Štefan Baláž, Dominik Adamčík, Marek Pich, Peter Manko, Maroš Varga, Ján Pčolinský, Karol Saksa, Tomáš Končula, Šimon Chrzaser

Grafická úprava: Marek Marcin, Marek Pich, Štefan Baláž, Dominik Adamčík, Maroš Varga, Tomáš Končula

Text prešiel jazykovou úpravou - Vydáva: Kňazský seminár sv. Karola Boromejského - **Adresa:** Hlavná 91, 042 03 Košice - **E-mail:** casopisboromeo@gmail.com - Vychádza dvakrát do roka

Tlač: Vydavateľstvo Michala Vaška, Košická 44, 080 01 Prešov

Predná obálka: návrh: Štefan Baláž, foto: internet - **Zadná obálka:** ThDr. Jozef Kmec, PhD.

Editoriál

Drahí naši čitatelia!

Spoločne máme za sebou bohaté obdobie na udalosti i nové skúsenosti. Po uplynulých mesiacoch nášho kráčania sme opäť o niečo bližšie na určitom úseku našej cesty k Bohu; samozrejme vďaka Jeho milosti, ktorá nás na nej neustále sprevádza. Niečo máme za sebou a niečo nás ešte len čaká. V rámci celej Cirkvi prežívame zaujímavý čas, keď súbežne prebiehajú dva Svätým otcom vyhlásené Roky. Je to Rok zasväteného života, ktorý slávnostne ukončíme 2. februára 2016 a Jubilejný rok milosrdenstva, ktorý bol len prednedávnom otvorený. Už teraz môžeme povedať, že sú to „Roky mnohých milostí“, ktorými nás milosrdný Boh objíma a ktoré celej Cirkvi (a teda aj nám) značne napomáhajú v kráčaní na ceste spásy.

A prečo vlastne tak často spomínam slovo „cesta“? Pretože v tomto čísle sme sa rozhodli otvoriť Vám knižnicu nášho srdca a v hlavnej téme sa trochu s Vami podeliť o dôležité momenty našej cesty k Bohu alebo lepšie povedané Božej cesty k nám. Nech nám všetkým čítanie týchto príspevkov slúži na prehĺbenie duchovného života a na povzbudenie k úplnejšiemu hľadaniu i prijatiu (tej mojej) cesty k Bohu, ktorú nám On sám už pripravil a ponúka. Aby sme, ako to napísal známy kresťanský autor: *„našli svoj životný príbeh vo (večnom) Božom príbehu lásky, ktorého sme súčasťou.“*

V mene celej redakcie a všetkých košických bohoslovcov i predstavených Vám zo srdca úprimne ďakujem, že nás na našej ceste neustále sprevádzate svojimi modlitbami, priateľstvom alebo inou pomocou. Navzájom sa potrebujeme, aby sme si boli jeden druhému oporou na ceste k Bohu. Nezabúdajme, že tou najväčšou oporou je nám náš Pán. Prajem Vám, aby ste mali vždy silu i radosť kráčať na ceste v ústrety Pánovi. A modlime sa: *„nech sa (raz) všetky naše životné cesty spoja pri našom Bohu vo večnosti.“*

Jakub Pichoňský

Kde, kedy a čo... bolo

LUKÁŠ IMRICH

FOTO: SEMINÁRNY ARCHÍV

8. – 13. 9. 2015 Duchovné cvičenia Prešov

Nový akademický rok sa v seminári tradične začína duchovnými cvičeniami. Tie slúžia na obnovenie a prehĺbenie vzťahu s Bohom. Tohoročnými nás sprevádzal jezuita páter Ján Benkovský. Počas piatich dní strávených v tichu sme mali možnosť načrieť hlboko do svojho vnútra. Jednotlivé meditácie nás viedli k uvažovaniu nad našim doterajším životom či nad príbehom nášho povolania. Všetky však mali spoločný cieľ: Získať skúsenosť s Bohom ako tým, ktorý nás miluje.

19. – 20. 9. 2015 Bratislava bola „za život“

„Radosť zo života.“ V tomto hesle sa niesol historicky druhý národný pochod za život, ktorý sa uskutočnil v Bratislave, ktorého sa zúčastnilo aj naše seminárne spoločenstvo. Keďže naše hlavné mesto je od Košíc vzdialené približne 6 hodín cesty, putovali sme na pochod už deň vopred – v sobotu. V poobedňajších hodinách sme mali možnosť prezrieť si historické centrum metropoly Slovenska ako aj unikátnu výstavu historických liturgických odevov na Bratislavskom hrade s názvom „Paramenty“. Podvečer sme sa zúčastnili úvodnej sv. omše v Dóme sv. Martina. V nedeľu dopolud-

nia sme slávili sv. omšu spolu s ďalšími pútnikmi z našej arcidiecézy v „Blumentálskom kostole“. Pochod sme podporili aj ako dobrovoľníci a v žltých reflexných vestách sme „usmerňovali dav“, čím sme mali možnosť sledovať tisíce žiariacich tvárí, ktoré vyjadrovali svoju „radosť zo života“.

25. 9. 2015 Návšteva z Vatikánu

V jeden septembrový piatok nás v rámci svojej návštevy Slovenska poctil svojou prítomnosťou arcibiskup Mons. José Rodríguez Carballo OFM, sekretár Kongregácie pre Inštitúty zasväteného života a spoločnosti apoštolského života. Vo svojom príhovore počas sv. omše v seminárnom kostole za účasti mnohých rehoľníkov a rehoľníčok vyzval zasvätené osoby, aby autenticky svedčili o Ježišovi Kristovi, a tiež aby vo svojom povolaní uskutočňovali blahoslavenstvá. V následnej prednáške a diskusii analyzoval krízu v súčasnom rehoľnom živote a poukázal na niekoľko možných riešení pre budúcnosť.

1. 10. 2015 Veni Sancte

Vo štvrtok 1. októbra sa v priestoroch seminárneho kostola zýval Duch Svätý. Otec arcibiskup Mons. Bernard Bober spolu so študentmi a vyučujúcimi z teologickej fakulty zahájil nový akademický rok slávením sv. omše, tzv. Veni Sancte. V kázni sa nám prihovril rožňavský diecézny biskup Mons. Stanislav Stolárik, pričom nás vyzval, aby sme boli „svetielkami viery“, ktoré svietia vo svete. Táto udalosť bola o to významnejšia, že po sv. omši bol v aule do pozície dekana teologickej fakulty ustanovený prof. ThDr. Cyril Hišem, PhD. Rodák z Belej nad Cirochou tak v tomto úrade bude tráviť už druhé volebné obdobie. Slávnosti sa zúčastnili mnohé významné osobnosti cirkevného a akademického života.

4. 10. 2015 Obišovce

V diecéznej mariánskej svätyni v Obišovciach sa v prvý októbový víkend zhromaždilo množ-

stvo veriacich z rôznych kútov Košickej arcidiecézy pri príležitosti odpustovej slávnosti Ružencovej Panny Márie. Medzi nimi sme samozrejme nechýbali ani my. Niektorí z nás tam strávili obidva dni a pomáhali pri liturgických sláveniach. Ostatní sa k nim pripojili v nedeľu ráno. Už niekoľko rokov je možnosť do Obišoviec putovať aj pešo. Tento rok túto príležitosť trochu sa zaprieť a vyprosiť milosti pre seba alebo pre druhých využilo sedem chlapcov. Všetci spolu sme tak boli prítomní na hlavnej sv. omši, ktorú celebroval otec arcibiskup Mons. Bernard Bober. V kázni vyzdvihol modlitbu sv. ruženca ako prostriedku pre vlastné posväcovanie a ako najsilnejšiu zbraň v boji s pokúšeniami.

7. 10. 2015 Tradičné „derby“ obnovené

Posledné teplé jesenné dni sme využili na to, aby sme obnovili tradíciu, ktorá bola jeden rok prerušená. Týmto zvykom je priateľský futbalový zápas medzi „nováčikmi“ v seminári a staršími seminaristami. Minulý rok sa stretnutie neuskutočnilo, kvôli nízkemu počtu prijatých prvákov. Tento rok však nových tvárí v seminári bolo podstatne viac aj kvôli tomu, že naše spoločenstvo obohatili tiež šiesti bohoslovci z Rožňavskej diecézy. V samotnom utkaní sa lepšie darilo „majákom“, ktorí si so zmiešaným výberom „nováčikov“ poradili v pomere 5:3.

10. 10. 2015 Mary Shaw

Až spoza „veľkej mláky“ k nám prišla laická „speakerka“ Mary Shaw. Táto Američanka nám v asi dvojhodinovej prednáške priblížila tému uzdravovania vnútorných zranení. Hovorila, že každý človek si v svojom vnútri nesie rôzne zranenia z rozličných období svojho života: od prenatálneho vývinu až po dospelosť. Tieto vnútorné rany ovplyvňujú psychický aj duchovný život človeka. Mary hovorila o potrebe modlitby, v ktorej dochádza k uzdraveniu týchto zranení.

16. – 18. 10. 2015 Duchovná obnova

Prvú duchovnú obnovu v tomto akademickom roku nám dával skúsený dominikán p. Hilár Jozef Štefurič. V svojich zamysleniach nám jednak trochu priblížil svoj život a cestu ku kňazstvu, ktorá nebola vôbec jednoduchá. Za bývalého režimu oficiálne vystupoval ako pracovník knižnice, no v skutočnosti bol tajne formovaný a následne aj vysvätený za kňaza. O jeho kňazskom svätení nevedela ani jeho mama. V jednotlivých úvahách nás cez slová sv. Jána XXIII. pozýval k zvereniu sa do Božej vôle a ako viackrát zdôraznil, v živote kresťana (a zvlášť kňaza) sú potrebné tri veci – modliť sa, modliť sa a modliť sa.

23. – 25. 10. 2015 „Víkendovka“ druháci a tretiaci

Ako to býva každý semester zvykom aj tento raz sa tretí ročník v spojení s druhým vybral na výlet. Zo seminára odchádzali v piatok poobede a to rovno do Jasenoviec pri Domaši, kde na Saleziánskej chate strávili celý víkend. Na výlete ich sprevádzal špiritual otec Peter Celuch. Piatok sa niesol v dobrej atmosfére pri relaxe a oddychu. V sobotu mali naplánovanú menšiu túru, počas ktorej navštívili aj staručkého kňaza Jozefa Mazura, ktorý už desať rokov žije ako pustovník neďaleko Jasenoviec. Páter ich pekne povzbudil na ceste ku kňazstvu. V nedeľu boli prítomní na sv. omšiach vo farnosti Ondavské Matiašovce, počas ktorých sa ľuďom snažili priblížiť seminárny život a povolanie. Potom mali na fare spolu s pánom farárom spoločný obed. Cestou naspäť sa ešte zastavili v Ždani, kde ich prijala rodinka ich spolužiaka a večer sa opäť vrátili do seminára.

23. – 25. 10. 2015 „Prvý prvácky“ výlet

Prváci sa rozhodli svoju prvú „víkendovku“ stráviť na „ďalekom východe“ a to v obci Belá nad Cirochou. Piatkový večer odštartovali účasťou na mládežníckej sv. omši v Snine. Potom nasledoval

presun do dočasného „bydliska“. Sobotné ráno patrilo sv. omši v Zemplínskych Hámroch, po ktorej ich čakal „náročný“ výstup na Sninský kameň. Počasie im vzhľadom na ročné obdobie mimoriadne prišlo, bolo slnečno, teplo a z vrcholu mohli obdivovať široké okolie. Nakonca si mohli dopriať aj „vrcholovú opekačku“. Cestou späť nazbierali aj nejaké huby. Na „belianskej“ fare ich po príchode čakal guláš a večer spoločenských hier. Nedeľné dopoludnie patrilo sv. omšiam v Snine, Zemplínskych Hámroch a Belej nad Cirochou. Popoludní ešte využili chvíle voľna a vybrali sa na vodnú nádrž Starina. Potom už ich kroky smerovali späť do seminára.

4. 11. 2015 Slávnosť sv. Karola Boromejského

Začiatok novembra sa v našom seminári vždy spája s odpustovou slávnosťou sv. Karola Boromejského, milánskeho kardinála, ktorý je vzorom pri obnovovaní Cirkvi a seminárov. Tento deň zvlášť prežívajú štvrtáci, ktorým sú pred sv. omšou požehnané reverendy. Sv. omšu celebroidal arcibiskup Mons. Bernard Bober spolu s početným zástupom kňazov. V kázni sa zhromaždeným veriacim prihovoral rektor spišského seminára Peter Majda. V nej vyzdvihol sv. Karola Boromejského ako vzor pre seminaristov a kňazov. Slávnosť sa zakončila slávnostnou večerou.

6. – 8. 11. 2015 Výlet štvrtý ročník

Druhý novembrový víkend mal pre „štvrtákov“ voľnejší nádech. V piatok popoludní spolu s o.špiritúalom Jánom vyrazili na tradičnú „víkendovku“ do Hradiska pri Prešove. Sobotné dopoludnie strávili na čerstvom vzduchu pri spracovávaní dreva určeného na zimné vykurovanie, popoludní putovali na sv. omšu do Konkatedrály sv. Mikuláša v Prešove, kde ich nej a taktiež aj v nedeľu na farskom úrade čakala výborná večera. Dni strávené v prírode boli obnovou fyzických síl do pomaly sa blížiaceho skúškového obdobia.

6. – 8. 11. 2015 Výlet piaty ročník

Piataci si víkend voľna vybrali v rovnaký čas ako štvrtáci. Ich kroky smerovali do farnosti Plavnica, ktorá je rodnou obcou jedného z nich. Voľné chvíle okrem oddychu využili aj na utuženie bratských vzťahov v ročníku a participáciu na živote miestnych farníkov, hlavne zúčastnením sa sv. omši. V sobotu sa ich cieľom spolu s miestnymi miništrantmi stal neďaleký vrch Sniny, z ktorého sa

im naskytl nádherný pohľad na všetky svetové strany. V nedeľu po sv. omši putovali do Červeného kláštora, kde sa dozvedeli niečo viac o živote v najprísnejších mužských reholiach kamaldulov a kartuziánov.

13. – 15. 11. 2015 Duchovná obnova

Druhá duchovná obnova v tomto roku sa niesla v atmosfére Božieho milosrdenstva. Kňaz Daniel Jancusko, momentálne pôsobiaci v Taliansku, sa nás prostredníctvom biblických postáv snažil uviesť do čoskoro začínajúceho roku milosrdenstva. Začal postavami dvoch žien z knihy Exodus (Sefora a Fua), ktoré boli pôrodnými babicami a ich úlohou bolo pomáhať rodiacemu sa životu. Pokračoval Máriou Magdalénou a svoje úvahy zakončil vysvetlením podobenstva o márnostatnom synovi, resp. milosrdnom otcovi, ako ho on nazval. Povzbudil nás, aby sme v našej budúcej službe ľuďom ukazovali pravý tvar Boha, t.j. tvár odpúšťajúcu, milosrdnú.

28. 11. 2015 Slávnosť sv. Ondreja

Posledná novembrová sobota bola pre Košickú arcidiecézu slávnosťou. V katedrále sa konali celodieceznejšie kňazské rekolekcie. Kňazi našej diecézy sa mohli stretnúť so svojim biskupom pri spoločnom slávení Eucharistie. Tento deň slúži na pestovanie bratského spoločenstva medzi kňazmi, ktorí sa pri tomto stretnutí môžu navzájom povzbudiť v ich náročnej dušpasterskej službe.

ZO SVETA Cirkvi

FRANTIŠEK PETRUŠKA
FOTO: INTERNET

VATIKÁN

Generálna audiencia s pápežom: Rodina je cvičiskom vzájomného odpúšťania

Na Námestí sv. Petra sa dnes Svätý Otec František opäť stretol s pútnikmi z celého sveta pri tradičnej generálnej audiencii. Témou jeho katechézy bolo tentokrát vzájomné odpúšťanie si v rodine. Pápež František vo svojom úvode spomenul už ukončenú synodu, ktorá sa zaoberala práve rodinou. K rodinám sa prihovril takto: „Vy, drahé rodiny, ste vždy na ceste. A neustále píšete, už na stránky konkrétneho života krásu evanjelia rodiny. Vo svete, ktorý sa niekedy stáva vyprahnutým na život, na lásku, vy každý deň hovoríte o veľkom dare, ktorým sú manželstvo a rodina.“

Dnes by som chcel zdôrazniť aspekt, že rodina je jedným veľkým cvičiskom pre tréning vo vzájomnom darovaní sa a odpúšťaní si, že rodina je jedno veľké cvičisko, kde sa trénujeme vo vzájomnom darovaní sa a v odpúšťaní, bez ktorých žiadna láska nemôže vytrvať nadiľho. Bez darovania seba samých a bez odpúšťania, láska nezostane, nepretrvá. V modlitbe, ktorú nás Ježiš sám naučil – teda v Otčenáši – nám dáva prosiť Otca: «Odpusť nám naše viny, ako i my odpúšťame svojim vinníkom.» (Mt 6, 12) A nakoniec poznamenáva:

«Lebo ako vy odpustíte ľuďom ich poklesky, aj váš nebeský Otec vám odpustí. Ale ak vy neodpustíte ľuďom, ani váš Otec neodpustí vaše hriechy.» (Mt 6, 14-15) Bez vzájomného odpustenia sa nedá žiť alebo aspoň nedá sa žiť dobre, zvlášť v rodine. Svätý Otec ďalej pokračuje, že odpustenie je veľmi dôležité, pretože každý deň si vzájomne spôsobujeme krivdy. Musíme brať do úvahy naše chyby, spôsobené našou krehkosťou a naším egoizmom. Avšak to, čo sa od nás žiada, je rýchlo zahojiť rany, ktoré si spôsobujeme, okamžite znovu nadpriadť tie vlákna, ktoré v rodine pretrhávame. Uzdravenie vzájomných rán a obviňovania vidí pápež František práve v nenechávaní, aby sa deň skončil bez poprosenia o odpustenie, bez uzmierenia medzi manželom a manželkou, medzi rodičmi a deťmi, medzi bratmi a sestrami, medzi nevestou a svokrou. Ak sa naučíme rýchlo prosiť o odpustenie a rýchlo si darovať vzájomné odpustenie, rany sa hoja, manželstvo sa posilňuje a rodina sa stáva čoraz pevnejším domom, ktorý čelí otrasom z našich malých či veľkých mrzkostí. A na to nie je nutné robiť veľké reči, stačí jeden prejav nehy, jedno pohladenie, ktorým sa všetko uzavrie

a ide sa opäť ďalej. No neskončíte deň vo vojne! Je to jasné?

Na záver pápež František dodal: „Uisťujem vás, drahé rodiny, že ak budete schopné kráčať stále rozhodnejšie po ceste blahoslavenstiev, učiac sa a vyučujúc vzájomnému odpúšťaniu, v celej veľkej rodine Cirkvi bude rásť schopnosť vydávať svedectvo o obnovujúcej sile Božieho odpustenia. Modlime sa, aby rodiny boli čoraz schopnejšie žiť a budovať konkrétne cesty zmierenia, kde sa nikto nebude cítiť ponechaný v ťažobe svojich poľností.“

Pápež na margo krízy v Sýrii a Iraku: Nikto nemôže predstierať, že o tom nevie!

Hlavnou myšlienkou príhovoru pápeža Františka účastníkom stretnutia organizovaného vo štvrtok 17. septembra Pápežskou radou Cor unum, ktoré bolo zamerané na humanitárnu situáciu v regióne Blízkeho východu, bolo medzinárodné spoločenstvo, ktoré sa zdá, nie je schopné nájsť adekvátne odpovede na krízu v Sýrii a v Iraku, v krajinách ponorených do „oceánu bolesti“.

Jedno z konštatovaní Svätého Otca bolo, že konflikty v Sýrii a Iraku sú „jednou z najťaživejších ľudských tragédií posledných desaťročí.“ Ich strašné dôsledky badať na civilnom obyvateľstve, ale aj na kultúrnom dedičstve. Milióny ľudí sú nútení opustiť svoje rodné krajiny, povedal pápež, pričom dodal, že Libanon, Jordánsko a Turecko dnes nesú ťarchu starosti o milióny utečencov, „ktorej veľkoryso prijali.“

„Tvárou v tvár tejto situácii a konfliktom, ktoré sa rozrastajú a výrazne narušujú vnútornú rovnováhu regiónov i medzinárodného spoločenstva, sa zdá nemožné nájsť adekvátne odpovede, zatiaľ čo obchodníci so zbraňami pokračujú vo svojich záujmoch - zbrane zmáčané krvou, nevinnou krvou.“

Zverstvú konfliktu, porušovanie ľudských práv, sa vďaka médiám dejú pred očami sveta, pripomenul Svätý Otec:

„Nikto nemôže predstierať, že o tom nevie! Všetci sú si vedomí, že táto vojna zaťažuje čoraz neúnosnejšie ramená chudobných. Musíme nájsť riešenie, ktorým však nikdy nie je násilie, pretože násilie vytvára len nové rany, vytvára ďalšie násilie.“

Pápež osobitne upozornil na oblasti, ktoré si vyžadujú mimoriadnu pozornosť a za ktoré nesieme zodpovednosť:

„V tomto oceáne bolesti vás naliehavo nabádam, aby ste osobitnú pozornosť venovali materiálom a duchovným potrebám tých najsľabších a najbezbrannejších. Myslím najmä na rodiny, starších ľudí, chorých, deti. Deti a mladí ľudia, nádej budúcnosti, sú pozbavení základných práv - vyrastať v pokoji rodiny, kde by bolo o nich postarané a kde by boli chránené, aby sa mohli hrať a vzdelávať.“

Svätý Otec poznamenal, že obeť konfliktu sú mnohé a za všetky sa modlí. Ale s osobitným dôrazom spomenul vážnu ujmu kresťanských komunit v Sýrii a Iraku, kde je mnoho bratov a sestier prenasledovaných kvôli svojej viere, vyhánaných zo svojej krajiny, držaných v zajatí, alebo dokon-

ca zabíjaných.

„V Sýrii a Iraku zlo ničí budovy a infraštruktúry, ale ničí predovšetkým ľudské svedomie.“ Z tohto pohľadu pápeža vyplýva výzva - odpovedať na zlo dobrom a podporovaním integrálneho rozvoja človeka.

V Roku zasväteného života povzbudil rehoľníkov arcibiskup Carballo

Arcibiskup José Rodríguez Carballo sa stal sekretárom kongregácie spoločnosti zasväteného života pred dvoma rokmi. Do tejto funkcie ho menoval pápež František. Slovensko doposiaľ navštívil už tretíkrát. Počas svojej návštevy navštívil Bratislavu, Ružomberok a aj naše Košice. V piatok 25. septembra o 16.30 hodine slávil svätú omšu v Seminárnom kostole sv. Antona Paduánskeho s následnou prednáškou a dialógom s rehoľníkmi v aule Teologickej fakulty KU v Košiciach.

Počas svojej návštevy vyslovil aj tieto veľmi povzbudivé slova. „Zasvätený život vnímam ako dar. Jeho posilnenie znamená aj posilnenie pre Cirkev.“ Pápež Benedikt povedal, že nebezpečenstvom zasväteného života je, že môže doň vstúpiť svetskosť a práve preto je potrebné posilňovať hodnoty Evanjelia.

Taktiež hovoril o celosvetovej kríze povolání v zasvätenom živote. „Každoročne opúšťa rehole asi 2000 ľudí. S ubúdaním povolání vzniká nebezpečenstvo pesimizmu, strácame tak radosť z vydávania svedectva o Ježišovi Kristovi. Kresťanstvo by malo byť vždy radostné, no nie vždy sa nám to darí.“ V tomto nás povzbudil aj sv. otec v tomto roku, aby sme si túto radosť udržiavali.

Taktiež zdôraznil dôležitosť formácie pre zasvätený život, pretože formácia je základom pre udržanie hodnôt Evanjelia.

Prišli k NÁM...

ZOZBIERAL: DOMINIK ADAMČÍK

FOTO: JÁN PČOLINSKÝ

Drahý spolubratia v Kristu, rozhodli ste sa počúvať Ježišov hlas, ktorý hovorí, „podľa mňa“ zanechali ste svoje rodiny, známe prostredie a život ktorý ste žili, radi by sme sa Vás opýtali prečo? Čo Vás viedlo k rozhodnutiu ísť do seminára a čo ako kňazi chcete ponúknuť svojim budúcim veriacim? Ako si predstavujete svoju službu?

Dávid Buzogán (20 rokov) - Košice Juh

Prečo? Pretože život nekončí v mojej izbe 3x3 metre doma. Boh nám pripravil nejaké miesto v živote a ja skúmam, kde to miesto je. A ak ma pozval do služby kňaza a cítim, že je to tá cesta, ktorú chce On, tak je to jediná možnosť, pri ktorej budem šťastný a môj život bude mať zmysel. Iba v súlade s Božou vôľou náš život môže mať pravý zmysel, iba s ňou sa môžeme cítiť šťastný, aj keď prídu pády, smútok. Ako som už spomenul, do seminára ma priviedla túžba, ktorú som vo svojom vnútri našiel. Ako to opísať? Je to akési vnútorné chcenie, že áno, toto je tvoje miesto, toto je tvoj životný štýl, a tak sa snažím to naplniť a skúmať. Svojim budúcim veriacim chcem ponúknuť v prvom rade Krista. Potom dary a talenty, ktoré mi Boh dal a v neposlednom rade seba samého.

A moja služba?

Ukázať ľuďom, nielen veriacim, že svätým môže byť naozaj každý. Ten, čo ide na pizzu, aj rušňovodič, upratovačka na družstve, politik, jednoducho každý. Chcem im to ukázať svojím životom. Možno nie vždy bude ten príklad najlepší, ale

chcem, aby videli, že môj úmysel je úprimný. Taktiež chcem, aby vo mne mali oporu a nádej toho, koho budem reprezentovať.

Tomáš Končula (19 rokov) – Mníšek nad Hnilcom

Mňa viedla k rozhodnutiu ísť do seminára túžba ktorú som pociťoval vo svojom srdci. Keď som bol vo štvrtom ročníku na Cirkevnom gymnáziu Štefana Mišíka v Spišskej Novej Vsi, premýšľal som, kam si mám podať prihlášku. Najviac ma oslovil kňazský seminár. Počas štúdia na strednej škole som sa len uistil v tom, že chcem byť kňazom. Mal som študovať v Kňazskom seminári biskupa Jána Vojtaššáka v Spišskej Kapitule, pretože som z Rožňavskej diecézy, ale náš otec biskup, ktorý učí filozofiu v seminári v Košiciach si nás všetkých rožňavských bohoslovcov zobral k sebe do Košíc. Už od mala som bol vychovávaný ako kresťan katolík, ministroval som, a nikdy by mi nenapadlo, že raz

František Bujňák (20 rokov) - Lorinčík

Na začiatku rozlišovania svojho povolania som sa zamýšľal nad tým, podľa čoho sa mám rozhodnúť vo svojom povolani. Viem, že v živote chcem byť šťastný

a som presvedčený, že trvalé šťastie dosiahnem iba plnením Božej vôle. Preto som sa v otázke môjho povolania pýtal Pána, čo je Jeho vôľa v mojom živote. Na ktorú cestu života sa mám vydať. Rozpoznal som v sebe hlas Pána, ktorým ma volal a stále volá na cestu kňazstva. Ak mám pred očami tento cieľ, tak mi všetky prekážky, ak nie miznú, tak sa stávajú prekonateľnými.

Ako kňaz chcem ľuďom ponúknuť Krista každému zrozumiteľnou formou. Deťom zrozumiteľnou rečou pre deti, mladým rečou mladých...

Maroš Varga (20 rokov) - Kuzmice

Jedným z viacerých a rôznych dôvodov, ktoré ma priviedli do seminára, bolo určite to, že som bol vychovávaný v duchu kresťanskej rodiny a častokrát som bol vedený do kostola. Taktiež mi určite pomohlo to, že som miništroval stále, keď bola možnosť. Vždy som bol radostný, keď som mohol byť blízko Pána pri oltári. Ďalšou časťou cesty, ktorá ma sem priviedla, bolo určite spoločenstvo ľudí, hlavne mladých z mojej farnosti, ale i z rôznych miest, ktorí ma veľmi podržali najmä v mojom najťažšom období v duchovnom živote počas strednej školy. Vždy mi vedeli správne poradiť, mohol som sa s nimi porozprávať a cítil som medzi nimi vždy živého Krista. Neoddeliteľnou súčasťou mojej cesty boli taktiež kňazi, ktorí nielen pôsobili v mojej farnosti, ale taktiež pochádzajú z nej a z blízkeho okolia. Ľudia častokrát nevedia ako ovplyvňujú svoje okolie, a taktiež to bolo v mojom prípade. Pomohli mi poznať cestu, po ktorej chcem kráčať a na konci ktorej, verím, že uvidím svojho Spasiteľa. Ukázali mi niečo, po čom zatúžilo aj moje srdce, i to, že chcem slúžiť Bohu, ale aj iným ľuďom. Do seminára som sa definitívne rozhodol ísť vo štvrtom ročníku gymnázia.

A čo im chcem ponúknuť? Určite im chcem ponúknuť milujúceho Krista. Snažiť sa vytvoriť spoločenstvo a byť tu pre iných. Chcem im priniesť radostnú zvesť Evanjelia, nielen slovom, ale aj životom. Taktiež im chcem ponúknuť svoje priateľstvo a ukázať všetkým ľuďom, že cirkev tu je ako milujúca matka pre všetkých.

Ján Pčolinský (31 rokov) - Košická Polianka

Čím krajšia je cesta, tým je väčšie pokušenie usadnúť a pozorovať krajinu, a pritom zabudnúť na svoj cieľ. To sa niekedy stáva. Začneme kráčať životom, ktorý je pekný, dá sa povedať bezchybný a prestaneme riešiť svoj cieľ. Ja som svoj cieľ riešil, či hľadal dosť dlho. Prešiel som kus cesty, kým som sa dopracoval k životu v seminári. Moja cesta začala na Morave, kde som pracoval jeden rok v miestnej nemocnici Boskovice. Tam som sa zapojil do života miestnej farnosti. Po návrate domov som zopár rokov strávil zas v nemocnici (ale nie ako pacient). Pomedzi to som stihol dokončiť jednu vysokú školu, dochádzať na Luník IX k saleziánom a absolvovať zopár ciest k trapistom do Čiech.

V tomto mixe udalostí som si musel nájsť priestor a čas pre ticho. V tichu prichádza Boh, ktorý povoláva a jedine tak je možné začuť jeho volanie o odpovedať Mu. Čo chcem ako kňaz ponúknuť ľuďom? Svoj čas a faru (ak dáka bude).

Moja vyzia kňazstva? Jednoduchosť, ponorenie sa do modlitby, načúvanie, vysluhovanie sv. zmierenia, byť nablízku mladým, ktorí sú na okraji spoločnosti.

Miloš Jaklovský (20 rokov) - Sabinov

Už ako deviataka na základnej škole mi skrsla myšlienka o kňazstve. Iste som nebol jediný, komu schádzajú na um totožné myšlienky, či stať sa ITečkárom, policajtom alebo hasičom. Mnohé povolania ma časom prešli a ja som sa o ne prestal zaujímať. Avšak myšlienka o povolaní v kňazstve so mnou ostala a postupne so mnou rástla až do maturitného ročníka. A teraz som tu.

Čo chcem ponúknuť svojim veriacim? Je to ešte veľmi skorá otázka a moja odpoveď by bola asi veľmi mystická, keby som chcel jednoznačne odpovedať. Avšak určite im chcem ponúknuť všetko to, čo do mňa vložil a postupne vo mne bude budovať Boh.

Svoju službu si ešte veľmi nepredstavujem, nakoľko som ešte len pred nedávnom nastúpil do seminára a čaká ma dlhá cesta formácie. Ak Boh dá a ja štúdia zvládnem, tak určite chcem slúžiť veriacim podľa Kristovho Evanjelia. Stále chcem mať na zreteli Krista ako môj vzor, a čím viac sa pripodobňovať Jeho láske a tú lásku rozdávať ďalej.

Dávid Rodziňák (19 rokov) - Košice

Rozhodnutie vstúpiť do brán seminára sa v mojej hlave formovalo veľmi dlhý čas. Počas tohto obdobia na mňa vplývalo, ako na každého mladého človeka, množstvo rozličných vplyvov z okolia, ktoré hádzu človekom zo strany na stranu a on sa musí v tej búrke dokázať zorientovať, aby našiel správny smer.

Vplývali na mňa priamo i nepriamo mnohí ľudia, ktorí majú istú „spoluúčasť“ na mojom definitívnom rozhodnutí. Niektorí preto, že ma v ňom podporovali a iní práve naopak, no ich opozičné pôsobenie bolo pre mňa v konečnom dôsledku taktiež podporou rozhodnúť sa pre seminár. Avšak samotné definitívne

Šimon Chrzaser
(20 rokov) - Božčice

rečo? Pretože chcem byť dobrým a svätým kňazom. Tak som sa už dlhšie rozhodoval, že či si mám podať prihlášku do seminára alebo nie. Pevne som sa rozhodol asi pred rokom. Zašiel som za našim duchovným otcom Dušanom Lupčom a hovoril som s ním o tom. On mi dal súhlas a tak som sa dostal do seminára po náročných prijímacích pohovoroch. Ako kňaz by som chcel veriacim ponúknuť svoju priazeň, hlavne mladým a povzbudiť ich ku kňazstvu alebo k rehoľnému životu, ale aj pre starších organizovať rôzne púte. Ako si predstavujem svoju službu? Teraz je to ešte skoro hovoriť, pretože ešte som len nastúpil do prvého ročníka. Ale predsa mám svoje plány. Radšej by som bol na dedine než v meste, pretože na dedine je lepšie prostredie. Na dedine nie je taký hluk ako v meste. A nakoniec by som vám povedal, že v seminári sú najlepšie roky života.

rozhodnutie padlo až v štvrtom roku štúdia na gymnáziu v Košiciach a vysloviť konečné ÁNO nebolo jednoduché.

Okrem jednotlivých ľudí, ktorí na mňa mali vplyv a sú ešte medzi nami, mali na mňa vplyv aj mnohí, ktorí žili v minulosti blízkej i vzdialenej. Výrazne ma tiež ovplyvnili stretnutia s rôznymi filozofickými prúdmi a ich predstaviteľmi. Práve filozofia nesie veľkú zodpovednosť za môj terajší život v seminári.

Otázka, čo by som chcel ponúknuť svojim veriacim v budúcnosti v pastorácii je značne zložitá, nakoľko času, kým sa dostanem do pastorácie v úlohe kňaza, pretečie ešte veľa vody a taktiež netuším, do akého typu pastorácie budem poslaný. A práve typ pastorácie bude mať najväčší vplyv na spôsob mojej služby.

Karol Saksa
(28 rokov) - Prešov-Solivar

Človek,
ktorý
skrze
svetlo viery

vníma svoj život ako dar od milujúceho Boha, mal by takto vnímať aj povolanie, ktoré mu chce On dať. Tak aj ja som sa rozhodol prijať povolanie ako dar, o ktorom ma Boh ubezpečoval cez rôzne životné okolnosti. Moje rozhodnutie vstúpiť do kňazského seminára motivovala túžba prežiť svoj život šťastne a osožne pre budúci život, a taktiež viera, že sa to dá dokázať jedine s Bohom a s Jeho pomocou. V kňazskom povolaní chcem zároveň pomôcť prežiť život aj mnohým iným ľuďom tým, že im budem ponúkať a sprostredkovať prostriedky potrebné pre ich spásu. Táto skutočnosť ma vnútorne nadchýna aj motivuje ísť do tejto služby, nech ju už budem vykonávať hocikde a akýmkoľvek spôsobom, o ktorom zatiaľ vie iba Božia prozreteľnosť.

„TAKTIEŽ NOVÁČIKOVIA...“

OTÁZKY KLÁDOL: MARTIN BUNDA

FOTO: JÁN PČOLINSKÝ

Nový formačný a akademický rok 2015/2016 v Kňazskom seminári sv. Karola Boromejského pri-niesol viaceré zmeny v živote seminaristov a ich predstavených. Jednou z týchto zmien a novôt bol aj príchod rožňavských seminaristov, ktorí tu na žiadosť svojho biskupa Mons. Stanislava Stolárika pokračujú vo svojej kňazskej formácii a štúdiu teológie. Spýtali sme sa ich, ako prijali správu o prestupe do nového seminára, a tiež sme im položili zopár otázok ohľadom ich osobného života, aby sme ich lepšie spoznali.

Ondrej Michalec (5. ročník, farnosť Polomka)

Ako si prijal správu o tom, že vo svojej kňazskej formácii a štúdiu teológie budeš pokračovať v Kňazskom seminári sv. Karola Boromejského v Košiciach?

Bolo to ako keď Pán Boh povolal Abrama do zaslúbenej zeme. Opustil som moju seminárnu rodinu, prostredie a ľudí, ktorých som poznal a išiel som do neistoty nového mesta, novej seminárnej rodiny, nových podmienok, nových ľudí, ... jednoducho všetkého. Zároveň som prežíval, že to je Božie volanie, a že sa postará.

Ondrej, o tebe vieme, že máš vo veľkej láske Božie slovo. Ktorý je tvoj obľúbený citát z Biblie, a čo pre teba znamená?

„Preto ju ja vyvábim, zavediem ju na púšť a prehovorím k jej srdcu. (...) tam poslúchne ako za dní svojej mladosti, (...) bude ma volať: „Môj manžel!“ (Oz 2,16.17c.18b). Púšť, čiže ťažkosť v duchovnom živote, je pre mňa časom obnovy vzťahu s Bohom, časom formácie a približovania sa k Bohu, hoci to vtedy tak nepociťujem. A ovocím je prehĺbenie vzťahu s Bohom a zároveň istoty, že On sa postará.

Martin Bunda (5. ročník, farnosť Revúca)

Ako si prijal správu o tom, že vo svojej kňazskej formácii a štúdiu teológie budeš pokračovať v Kňazskom seminári sv. Karola Boromejského v Košiciach?

Myslím, že túto správu som prijal s vierou a odovzdanosťou bez väčšieho citového rozrušenia. Hovoril som si, že život je zmena, a že Boh nás chcel aj takýmto spôsobom pripraviť na kňazský život, ktorý sa vyznačuje striedaním pôsobiska a požiadavkou vždy pohotovo a ochotne zanechať známe prostredie,

farníkov či spoločenstvo kňazov v dekanáte a ísť v ústrety Božej výzve, hlásať evanjelium a slúžiť Božiemu ľudu na inom mieste.

Vieme o tebe, že hráš na gitare. Čo pre teba znamená hudba?

Hudba v mojom živote zohrala dôležitú úlohu. Už ako malý chlapec som veľmi rád a často počúval hudbu. V puberte sa to stalo mojím každodenným rituálom. O hudbe sme sa rozprávali s kamarátmi v škole i na ulici. Bolo to niečo, čo nás spájalo, čo vyjadrovalo naše myslenie, túžby a sny. To, čo som

mal tak rád, Boh obdivuhodným spôsobom použil na to, aby ma pritiahol k sebe. Dostal som sa totiž medzi ľudí, ktorí oslavovali Boha svojimi piesňami, a ktorí vyjadrovali hudbou svoje city k Bohu. To ma veľmi oslovovalo a udržalo pri Bohu aj v časoch tých najväčších skúšok. Aj dnes vidím, ako hudba spája mnohých ľudí v oslave Boha a privádza ich bližšie k Nemu. Myslím, že v súčasnosti je to jeden z najväčších prostriedkov modlitby a oslavy Boha.

Peter Kovalič (4. ročník, farnosť Cinobaňa)

Ako si prijal správu o tom, že vo svojej kňazskej formácii a štúdiu teológie budeš pokračovať v Kňazskom seminári sv. Karola Boromejského v Košiciach?

Tá správa mi v prvom momente dala poriadne zabráť. Nikdy som predtým nad takou situáciou neuvažoval, a preto aj prvé okamihy boli pre mňa ťažké, veď predsa opustiť prostredie, spolužiakov, ktoré mi prirástlo za tie tri roky formácie k srdcu, nebolo ľahké. Časom som v tomto kroku spozoroval aj predtým mne skrytú možnosť nanovo si uvedomiť, čo pre mňa znamená seminár, spoločenstvo bohoslovcov, význam mojej formácie a nakoniec aj môj cieľ, prečo vlastne chcem vstúpiť do tejto služby Bohu.

Pred nástupom do seminára si študoval 5 rokov informatiku a vieme, že v počítačoch sa naozaj vyznáš. V čom ťa oslovuje svet počítačov a ako si vieš predstaviť využitie počítačov v pastoračii?

Svet počítačov je pre mňa obrazom a akoby miniatúrou stvoriteľského diela Boha. V ňom človek, ktorý je sám dielom Stvoriteľa, uplatňuje to, čo od Neho dostal. Tvorí nové veci, určuje im ich funkciu, tvorí pre nich systém, ako budú reagovať. Stáva sa akoby „malým stvoriteľom nového“. Neustále žasnem nad tým, že hoci človek tvorí čosi nové, modernejšie, samostatnejšie, nikdy sa nevyrovná tomu dokonalému Programátorovi. V pastorácii sa počítač stáva dobrým pomocníkom, ak s ním vie človek správne pracovať. Má nám slúžiť, nie my slúžiť jemu, čo v dnešnej dobe už prevláda. Je účinným pomocníkom novej evanjelizácie, pretože pomocou neho sa dajú osloviť ľudia dnešnej doby presne tak, ako ho využívajú. Do tohto sveta vzťahov, ktoré sa cez internet vytvárajú, musíme vstúpiť s tým, čo nám ponúka Evanjelium a s našim osobným svedectvom viery jednotlivca alebo farnosti či diecézy. Aj tu musíme ukázať veľkosť kresťanského života, avšak nikdy nesmieme zabúdať na to, že tieto vzťahy nikdy ne nahradia osobný kontakt v spoločenstve veriacich.

Štefan Baláž (3. ročník, farnosť Rožňava - mesto)

Ako si prijal správu o tom, že vo svojej kňazskej formácii a štúdiu teológie budeš pokračovať v Kňazskom seminári sv. Karola Boromejského v Košiciach?

Správu som prijal s veľkým prekvapením. Vôbec som nepredpokladal, že sa to stane. V Rožňave na inštalácii otca biskupa Stolárika, košickí bohoslovci, presnejšie Marián Jaklovský a Peter Papcun, rozprávali o preložení ako o hotovej veci, ale ja som do poslednej minúty dúfal, že ostanem na Spiši. Po návrate do spišského seminára som teda bol vykoľajený a nedokázal som myslieť na nič iné, len na toto. Po

príchode otca biskupa Stolárika na sv. omšu na Spiš, v ktorej bratia bohoslovci Martin a Ondrej prijali akolytát, bolo preloženie definitívne. O seminári v Košiciach som mal skreslené informácie, takže môj obraz bol pomerne zlý a nechcel som tam ísť. Po nástupe do seminára v Košiciach nebolo veľa času na „oťukávanie“ spolubratov, pretože sme na ďalší deň cestovali do Prešova na DČ, ale po návrate do košického seminára som zažil prijatie, aké som na Spiši za dva roky nezažil. Aby som to vysvetlil, nerád by som zhadzoval Spišiakov, to nebola ich vina, skôr si myslím, že mentalita. Východniarska mentalita a humor je mi oveľa bližší ako spišsko-liptovsko-oravský. Som tu teraz veľmi šťastný a naspäť by som sa už nechcel vrátiť, jedine pod hrozbou exkomunikácie. :) Veľmi ďakujem nášmu rožňavskému otcovi biskupovi Stolárikovi za tento bolestný, ale teraz už radostný „zárok“. Vďaka. Ale hlavná vďaka patrí Bohu Otcu, ktorý vie najlepšie, prečo sme tu. Božia prozreteľnosť ma neprestane nikdy udivovať.

Štefan, pred nástupom do seminára si sa pár rokov živil tkaním rybárskych sietí. Ovplyvnilo ťa to nejakým spôsobom pri výbere kňazského povolania alebo za to vďačíš niečomu/niekomu inému?

S tými sieťami to je pravda. Naozaj som šil rybárske siete. Doteraz by som bol pracoval, keby ma neprijali do seminára, lebo som svoju prácu ani teraz neprestal mať rád. Keď sa zamyslím nad tým, ako som vyzeral pred nástupom a po ukončení práce, zistil som, že táto práca mala na mňa veľký vplyv a tam som rástol duchovne, rozumovo aj do šírky. :) Naučila ma veľa, napr. schopnosti nevzdávať sa, nadriadený dovtedy „otravoval“, kým to nebolo na 200%. Netvrdím, že len táto práca ma formovala, ale v spolupráci s inými oblasťami vtedajšieho môjho života (moja rodina, biskup Filo, dekan Polák a kapláni, modlitbové spoločenstvo a saleziáni) mala na svedomí výraznejšiu časť môjho nasmerovania ku kňazskému povolaniu. Im vďačím za to, že som tu. Ale hlavná vďaka patrí Bohu, ktorý ma neustále a trpezlivo vedie po správnych chodníkoch. Jemu vďačím za všetko, čím som a za všetko, čo mám.

Peter Manko (2. ročník, farnosť Rožňava – sídlisko Juh)

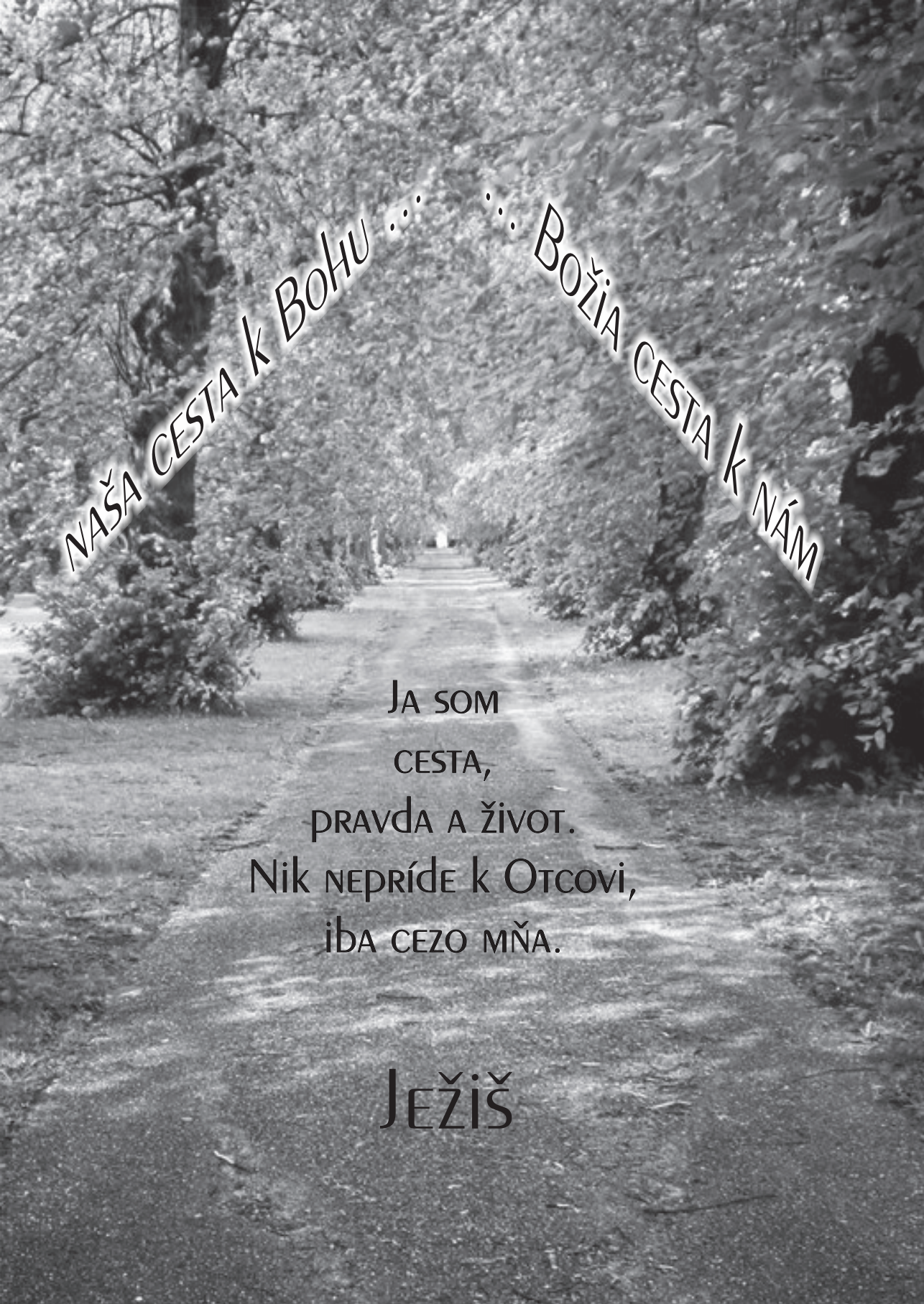
Ako si prijal správu o tom, že vo svojej kňazskej formácii a štúdiu teológie budeš pokračovať v Kňazskom seminári sv. Karola Boromejského v Košiciach?

Tú správu som prijal s pokorou. Keď som sa to dozvedel, trocha som sa potešil, lebo mám Košice rád. Študoval som tu 5 rokov a veľmi rád som sa sem vracal. Rožňavská diecéza nemá svoj seminár, a preto sa musíme formovať v iných diecézách, čo je na škodu. Takpovediac nie sme tu domáci. Z tohto hľadiska musíme brať naše formovanie s pokorou a odozdanosťou. Z opačného hľadiska som si v spišskom seminári vytvoril dôverné kamarátstva, prispôbil som sa tichšiemu a pokojnejšiemu prostrediu. Tu zas musím brať do úvahy zmeny, ktoré prináša život. Tak ako sa strieda leto so zimou, tak aj v našom živote sa striedajú isté etapy. Každé obdobie je niečím nádherné a špecifické, ale v istom okamihu nastane čas dať priestor zmene, inému obdobiu.

Peťo, ty si sa v minulosti venoval kulturistike. Prezrad' nám tvoj recept na dosiahnutie správnej rovnováhy ducha a tela.

Povedal by som skôr, že som sa tomu venoval vo voľnom čase. Je tomu asi tak desať rokov a bral som to ako hoby s tým, že som bol aj na súťaži. Ako vieme, človek je kontinuálnou jednotou tela a duše. Nie som odborník v teológii ani v antropológii, ale viem, že tak ako som ja duchom, som aj telom. Neviem, aká je rovnováha medzi telom a dušou. Snáď mieru tejto rovnováhy má každý iný. Niektorí potrebujú veľa fyzickej aktivity, aby sa cítil dobre, niektorí menej. V istej miere pôsobí telesná kondícia na psychický a duševný stav človeka, ale môže to byť aj naopak. Duševný stav môže pôsobiť na telesnú kondíciu alebo zdravie samotné. Je to veľká otázka a vyžaduje si veľa štúdií.

NAŠA CESTA k Bohu ...

... BOŽIA CESTA k NÁM

JA SOM
CESTA,
PRAVDA A ŽIVOT.
Nik nepríde k Otcovi,
iba CEZO MŇA.

Ježiš

Aká JE TVOJA CESTA A KAM SMERUJE?

JAKUB PICOŇSKÝ

FOTO: INTERNET

Čo vám ako prvé vzíde na myseľ, keď počujete slovo „cesta“? Niekomu možno vozovka dopravnej premávky, pre druhého je to odchod z domu za prácou na dlhší čas a zasa pre iného to môže byť čas alebo priestor v smerovaní k cieľu. Slovo „cesta“ má ale v našom živote oveľa hlb-

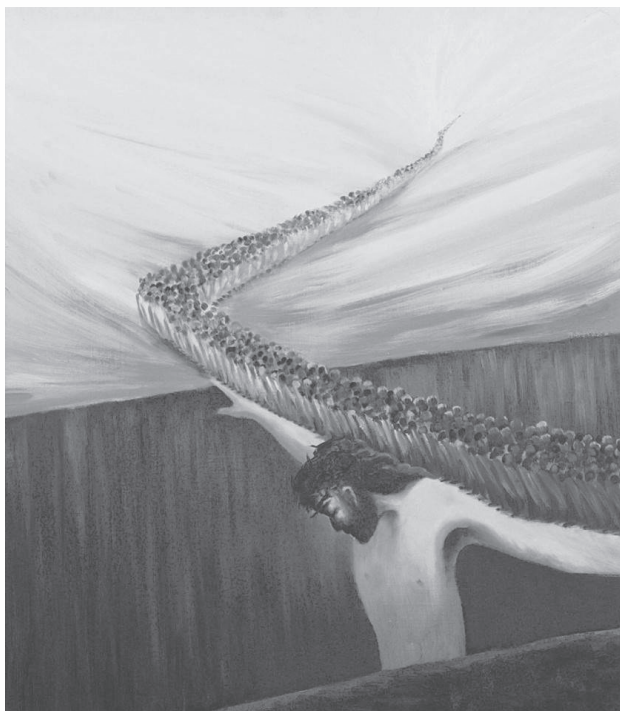
ší význam a vyjadruje istý úsek života. Najčastejšie sa v našich rozhovoroch rozprávame práve o našich „cestách“, keď sa navzájom zdieľame o našej minulosti, prítomnosti alebo plánoch do budúcnosti. Môžeme povedať, že niekedy vnímame cestu ako iba istú časť alebo úsek života a inokedy sa na cestu pozeráme (najviac pri životných jubileách alebo aj pri odprevdázaním blízkej a milovanej osoby

do večnosti) ako na celoživotnú púť človeka tu na zemi. Určite mi dáte za pravdu, že každý z nás má originálne životné cesty, a tým aj originálnu cestu životom ako komplex menších či väčších úsekov ciest v našom živote, napríklad každodenná cesta z práce či do práce alebo cesta detstva, puberty, dospelosti i cesta jesene života. Sú chvíle, keď sa na svoju cestu pozeráme negatívne (smútok z minulosti a prítomnosti alebo strach z budúcnosti) alebo máme chvíle pozitívneho pohľa-

du na našu cestu (pekná spomienka na milovanú osobu či udalosť alebo sa tešíme na prichádzajúcu a očakávanú príjemnú udalosť). Taktiež sa rôzni prežívanie vykročenia na určitú cestu. Určite nás zarmucuje, keď máme niekam nutne odísť, na čas opustiť rodinu a priateľov, zároveň nám nemusí byť príjemná cesta do nemocnice a pod. Avšak ra-

dostou je, keď novomanželia z lásky začínajú svoju spoločnú cestu, tiež sa tešíme pri cestovaní na dovolenku alebo za niekým, koho máme radi. Niekedy sa na cestu tešíme, inokedy nie. Značne to závisí od toho, kam ideme, a čo nás tam čaká. Sú okamihy, keď sa na svoju životnú cestu obzrieme „dozadu“ – spomíname, keď sa pozrieme okolo seba – vnímanie a prežívanie prítomnosti, a keď sa pozeráme viac dopre-

du – plánovanie alebo očakávanie naplánovaného, resp. prichádzajúceho. Takto nejako to vlastne už v minulosti zadefinoval známy mysliteľ, filozof a teológ sv. Augustín, ktorý hovorí, že neexistujú v nás tri časy: minulý, prítomný a budúci, ale je v nás prítomný iba jeden, a to prítomný čas v troch formách - prítomnosť minulého (spomienka), prítomnosť prítomného (aktuálne dianie a prežívanie) a prítomnosť budúceho (snívanie či plánovanie). To je takým malým znakom,

... BOŽIA CESTA K NÁM

ako je v nás už teraz prítomný dotyk večnosti. Vráťme sa ale na naše životné cesty, ktoré sa teda na určitý čas môžu aj prekryvať či dokonca spojiť. Napríklad ľudia sediaci vo vlaku alebo v autobuse sú síce na jednej ceste do istého mesta, ale konečný cieľ a zámer cesty môže byť v danom mes- te úplne odlišný. Nieкто tam putuje na dovolenku alebo návštevu, nieкто cestuje do školy, práce či nemocnice, nieкто ide na svadbu a iný na pohreb, jeden sa ide zabávať, iný sa ide lúčiť, no všetkých, spája očakávanie i následné spomienky z prežíva- ného, ktoré už bude u každého originálne. Aj dve

t o t o ž -
né ces-
ty v po-
dobných
okolnos-
tiach sa
od seba
líšia preží-
vaním da-
nej cesty.
Ako ďal-
ší príklad
si pre-
to môže-
me uviesť
chorých,
ktorých
bude spä-

jať tá istá choroba, izba v nemocnici, ošetrojúci le-
kár i liečba. Predsa však je každý jeden z nich origi-
nálny. Líši sa ich vnímanie bolesti, ich povahy, prostre-
die a rodina, z ktorej pochádzajú - či sú veriaci ale-
bo neveriaci, ich telesná zdatnosť, sila i konkrétny
výsledok liečby a podobne - a tým aj celkové pre-
žívanie spoločnej cesty chorobou. Každá ich cesta,
hoc v mnohom totožná je predsa vždy originálna.
Avšak podme sa na cestu pozrieť aj z inej, oveľa
pozitívnejšej stránky. Pri celom tomto zamýšľaní
sa nad našimi cestami mi neustále rezonuje mys-
lou text známej gospelovej piesne „spája nás ná-
dej a láska“. O toto keby sme sa všetci na svojich ži-
votných cestách snažili, hneď by sa nám všetkých
oveľa ľahšie či lepšie kráčalo. Musíme si ešte uve-
domiť jednu, hádam najdôležitejšiu skutočnosť,
že na našej ceste s nami kráča Otec, od ktorého

sme vyšli a ku ktorému smerujeme - Boh. On, hoc
očiam neviditeľný a ľudskými zmyslami neucho-
piteľný, najlepšie vidí a udeľuje to, čo najviac aku-
tuálne na ceste potrebujeme. Keď padneme, dví-
ha nás, keď sme slabí posilňuje, a keď sme smut-
ní, potešuje. On sa k nám cez originálne udalos-
ti života na ceste prihovára i často nepriamo uka-
zuje. On nás na tejto životnej púti cez rôzne úseky
a okolnosti formuje pre ten končený cieľ - večný
život s Ním v kráľovstve lásky a pokoja. V každom
z nás je teda neustále ukrytá túžba po návrate do
„tepla Domova“. Ved' kto ťa „s láskou a pre lásku“

stvoril?

Kto ti
u d e l i l
nohy, aby
po ceste
kráčali?
Kto ti dal
oči, aby
na cestu
pozerali?
Kto ťa ob-
d a r o v a l
rukami,
zmysla-
mi a...,
aby sa na
ceste re-
alizovali?

Kto ti daroval rozum a srdce, aby si na ceste po-
znával a miloval? A kto za teba položil život, aby
si s Ním naveky v nebi kraľoval? Bol to pred-
sa tvoj Boh - Stvoriteľ, Spasiteľ a Potešiteľ, ktorý
ťa nadovšetko miluje a praje si viac tvoje šťastie,
ako ty sám. On k tomu opravdivému šťastiu po-
zná aj cestu. Ved' Cestou je náš Pán (p. Jn 14:6).
Objav a prijmi túto Cestu k večnému blahu. Boh
ťa drží za ruku, prispôsobuje svoje kroky tvo-
jim a sľubuje ti, že ak nebudeš vládvať, ponesie ťa.
Mali by sme často volať k Bohu slovami Žalmistu:
„Ukáž mi, Pane, cestu, po ktorej mám kráčať, ved'
svoju dušu dvíham ku tebe;...na správnu ces-
tu nech ma vedie tvoj dobrý duch.“ (Ž 143:8-10);
aby sa aj na nás vyplnili Jeho slová: „Ako je to s člo-
vekom, čo sa bojí Pána? Ukáže mu cestu, ktorú si
má vyvoliť.“ (Ž 25:12) Pán sa každému jednému

z nás takto s láskou prihovára a povzbudzuje svojím Slovom: „Hľa, ja pošlem pred tebou svojho anjela, aby ťa ochraňoval na ceste a doviedol ťa na miesto, ktoré som ti pripravil.“ (Ex 23:20) „... Pretože si drahý mojim očiam, vzácny a ja ťa milujem...“ (Iz 43:1-4n.); „Ja som Pán, tvoj Boh, čo ťa učím, aby si mal úspech, čo ťa vediem cestou, ktorou máš ísť.“ (Iz 48:17); „Veď ja poznám zámer, ktorý mám s vami - hovorí Pán. Sú to myšlienky pokoja a nie súženia: dám vám budúcnosť a nádej.“ (Jer 29:11); a mnohé iné, ako sú: Iz 41:14; Gn 31:3; Dt 31:8; Iz 41:10; Jer 1:8; Gn 28:15; 1 Krn 17, 8; Joz 1:5.9. A pamätajme na posledné Ježišove slová na zemi pred Nanebovstúpením: „A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta.“ (Mt 28:20) Stačí len otvoriť Písmo i uši srdca a počúvať „Slovo života“, aby si zistil, kto ťa skutočne miluje, kto je tvoj skutočný priateľ i kto ťa neustále sprevádza a je naozaj s tebou v každej chvíli tvojej celoživotnej cesty – či už pracuješ alebo oddychuješ, alebo či si na úseku cesty smútku a sĺz, alebo tvojich radosťí a úsmevu. Pánov Predchodca sv. Ján Krstiteľ ide aj dnes pred nami ako Hlas volajúceho na púšti nášho srdca s výzvou proroka Iz: „Pripravte cestu Pánovi, vyrovnajte mu chodníky!“ (Mk 1:3) Pripravme teda cestu Pánovi do nášho srdca a On nám vyrovná chodníky na ceste do večnosti, do šťastného konca alebo lepšie povedané do nového začiatku šťastia bez konca. Tam nech sa stretnú všetky naše cesty, tam nech smerujú. Zakončíme toto zamýšľanie sa nad cestou života pozvaním: „V každom čase dobroreč Pánovi, svojmu Bohu, a pros ho, aby ti bol vodcom na cestách, aby sa ti vydarili všetky činy a zámery.“ (Tob 4:19) A ako hovorí jedna známa formulka požehnania z vysielania Rádia Lumen, nech nás Pán takto neustále sprevádza svojim požehnaním na našich cestách životom: „Pán nech je pred vami, aby vám ukázal správnu cestu. Pán nech je pri vás, aby vás zobral do svojho náručia a aby vás ochránil. Pán nech je za vami, aby vás chránil pred zákernosťou zlých. Pán nech je vo vás, aby vás potešoval, keď ste smutní. Pán, nech je okolo vás, aby vás obhajoval, keď vás cudzí napadnú. Pán nech je nad vami, aby vás požehnal. Tak nech vás žehná Pán.“

Premena

Spočiatku rezkým tempom,
teraz váhavým krokom.
S obavou hľadieť dolu
blížiš sa k vrcholu.

Začínaš tušiť predsa,
tu nekončí sa cesta.
Čas naberie kvalitu,
volíš cestu trnitú.

Hoc budeš iný človek,
Nezmení sa sveta beh.
Pretvárať všetko treba?
Snáď nestratíš sám seba!

Čerstvo nadýchni znova,
vchádza etapa nová.
Aj keď vidiac len teba,
iný už koná z neba.

Marián Jaklovský

JA A KORUNKA BOŽIEHO MILOSRDENSTVA

ŠIMON CHRZASER

FOTO: INTERNET

Korunku Božieho milosrdenstva sa modlím už tri roky. Prv som sa začal modlievať s babkou aj mamkou, potom som sa modlil už sám. Najviac mi bolo Božieho milosrdenstvo naklonené pri mojom rozhodovaní, kam ísť na vysokú školu. Ale potom aj pri písomných maturitách, aby bol dobrý test, a tiež aj pri dobrých témach zo slohu, slovenského jazyka a nemčiny. Čuduj sa svete, nakoniec aj test zo slovenského jazyka dobre dopadol a aj z tém sa dalo vyberať. :) Vtedy som pochopil, že ja som dostal dobré témy i test, ale to Pán Boh tak zaradil. Avšak najväčšiu milosť od Boha som dostal asi vtedy, keď si ma začal volať ku kňazstvu. Od prvého momentu až do chvíle podania prihlášky do kňazského seminára a po ťažkých mesiacoch čakania na to, či ma tam príjmu alebo nie, som sa každý deň počas týchto dlhých mesiacov modlil ešte horlivejšie za svoje povolanie. No a zrazu pred maturitnými skúškami prišiel list zo seminára. Po otvorení listu som zistil, že to nebude také ľahké dostať sa do seminára, pretože som musel absolvovať psychologické testy, pohovor s otcom biskupom a prijímacie pohovory na teologickú fakultu. Pred psychologickými testami som sa pomodlil práve Korunku Božieho milosrdenstva. Potom asi o týždeň neskôr som prišiel na vyhodnotenie psychologických testov. Nakoniec mi z testov vyplynulo, že som spoločenský typ osobnosti, a že sa viem adaptovať na cudzom mieste, ktorým by bol seminár. Potom prišli ústne maturity, mal som z nich veľmi veľký strach, pretože tém bolo veľa na výber a človek nie všetky

vedel od A po Z. A znova, aj pred ústnymi maturitami, som sa pomodlil Korunku k Božiemu milosrdenstvu, aby som si vytiahol dobré témy. Maturoval som v utorok a v stredu, ale najhorlivejšie som sa modlil v stredu od deviatej do desiatej, pretože som maturoval z chémie. :) S Božou pomocou som zmaturoval. Hneď po tejto náročnej skúške som mal pohovor s o. arcibiskupom Mons. Bernardom Boberom. Bolo to najdôležitejších desať minút môjho života, pretože som nevedel odpoveď na mieste – musel som si na ňu ešte chvíľu počkať. Hneď, ako som prišiel domov, v tichu som sa pomodlil Korunku Božieho milosrdenstva. Takto som sa modlil aj pred spánkom, ale pred každou modlitbou k Božiemu milosrdenstvu mi v mysli vírili tieto slová: „Bože daj, aby som sa dostal do seminára.“ Takto som sa začal pravidelne modliť Korunku k Božiemu milosrdenstvu, ktorá sa stala takým pilierom môjho duchovného života. O dva týždne mi prišiel list zo seminára, že som prešiel cez prijímacie pohovory s o. arcibiskupom Mons. Bernardom Boberom a čakali ma ešte na teologickú fakultu. Pred prijímacími pohovormi som opäť modlil Korunku k Božiemu milosrdenstvu a v mysli mi opäť vírili slová: „Bože, pomôž mi urobiť posledný krok k prijatiu do seminára.“ A tak som sa o pár hodín dozvedel, že som prijatý aj na fakultu. Po prijatí už prešli štyri mesiace a aj v seminári sa pravidelne túto Korunku modlím, pretože cez úctu a modlitbu k Božiemu milosrdenstvu mi Pán Boh neustále udeľuje mnohé milosti. Teraz sa ju modlím so svojimi spolubratmi na izbách.

Adorácia ako kontemplácia lásky

DUŠAN HARVILIK

FOTO: INTERNET

Jedným z najúčinnějších prejavov adorácie, účinnejších než akékoľvek slová, je ticho. Svätci hovoria, že hneď po Eucharistii, je adorácia najsilnejšou zbraňou, kde kontemplujeme lásku Ježiša, kde nás jeho láska premieňa. Ticho samo už vyjadruje, že táto skutočnosť presahuje slová. V Biblii silne znejú slová: „Nech pred ním zamŕkne celá zem“ (Hab 2, 20). Aj k Eliášovi na vrchu Horeb prichádzal Boh v tajomstve ticha, v lahodnom šume, v hlase jemného vánku. V latinčine slovo „adorovať“ znamená dať si ruku na ústa a zmŕknúť. Kresťanská adorácia má trojičný charakter. Pretože je klaňaním sa Otcovi, Synovi a Duchu Svätému. Spolu so sv. Augustínom môžeme povedať: „Náš Pán Ježiš Kristus, Boží syn, je ten, kto adoruje za nás, v nás a ktorého adorujeme svojím životom.“ Ak sme verní a pravdiví sami pred sebou a hľadáme pravdu, musíme si priznať, že Boh vložil do nášho srdca túžbu po ňom a potrebu adorácie. Každý človek aj tak nakoniec skončí pri vedomom či nevedomom adorovaní niečoho, čo pokladá za vyššie a mocnejšie od seba. Len škoda, že mnohí sa klaňajú veciam tohto sveta, ktoré ich nemôžu naplniť, akými sú televízia, alkohol, drogy, sex, túžba po moci, sláve, poctách a peniazoch... Mnohí adorujú svoje idoly v hudbe, filme, športoch, ekonomike, politike alebo iných oblastiach života. Komukoľvek sa klania, kohokoľvek adorujeme, nikdy nenájdeme radosť a pokoj srdca. Vždy nám bude niečo chýbať, kým nenájdeme pravú lásku, radosť a pokoj, ktorú nám tento svet nemôže dať. Lebo pravá láska je sám Boh, ktorý nám dáva svoj pokoj, ktorý tento svet nepozná. Lebo Boh zjavuje svoje tajomstvá maličkým a pokorným srdcom, aby tak zahanbil pyšných. Spomínam si, ako som chodil na mládežnícke adorácie a tešil som sa, že tam budeme spievať a hrať na gitarách, a tak sa budem dobre cítiť. Keď bola tichá adorácia, nevedel som, čo mám tam robiť, lebo nikto mi nepovedal, že ado-

rácia nie je o hudbe, zážitkoch, ani o pocitoch. Ale adorácia je kontemplácia lásky, rozhovor lásky s Bohom, kde môžeme zakúsiť Ježišovu lásku vo svojom srdci a ďakovať Mu za veľké tajomstvo, ktoré nám zanechal v malej hostii. Ježiš ostáva s nami, v eucharistii a v tomto tajomstve ho môžeme poznávať, počúvať Jeho hlas vo svojom srdci. Všetci svätci trávili hodiny pred sviatosťou, lebo tam nachádzali lásku, ktorá im dávala silu slúžiť, strácať pozemské veci, aby tak dosiahli nebeskú odmenu. Sv. Terezka hovorila: „Keby ľudia vedeli, koľko milosti prúdi z eucharistie, keď trávime čas pred Ježišom, vstup do kostola by musela riadiť polícia.“ Tak ako keď sme na slnku, hoci o tom nevieme, slnko nás opaľuje, tak nás Ježiš opaľuje lúčmi svojej lásky, keď trávime čas na kolenách pred ním. Preto som nikdy nemal vzťah k adorácii, lebo nikto mi nepovedal, že najprv je potrebné oslobodiť srdce od vecí tohto sveta, kým je srdce spútané láskou k pozemským veciam, nemôže spoznať krásu ticha. Ticho je potrebné, aby sme mohli počuť Boží hlas vo svojom srdci. Aby nám Boh mohol niečo povedať, musíme byť ticho a dať mu šancu prehovoriť. My sme dnes zavalení hlukom sveta, médiami, internetom, ktoré nás oberajú o čistotu srdca, lebo nám ponúkajú hriech a zvrátenosti. Boh zjavuje svoje tajomstvá maličkým a pokorným a ukrýva ich pred múdrymi a pyšnými tohto sveta. Ja som spoznal tajomstvo adorácie cez Máriu, keď som vo Fatime dostal milosť vidieť, ako sa všetko naplňa, o čo som Máriu žiadal. Mária nás učí byť maličkými a pokornými a vedie nás po ceste lásky za Ježišom. Cez zasvätenie jej Nepoškvrnenému srdcu zmenil sa môj život. V Anglicku cez kňaza, ktorý miloval Máriu, mi Boh odhalil tajomstvo adorácie. Môj farár mi raz povedal, že ak chcem spoznať tajomstvo adorácie, musím najprv spoznať tajomstvo ticha a potom spoznať aj krásu adorácie a Boží duch pôsobí všade, kde je srdce otvorené pre lásku. V tichu nám Boh

... BOŽIA CESTA K NÁM

dáva spoznať samých seba, pozrieť sa pravdivo na seba. Kto vie byť sám so sebou, ten bude šťastný všade - v kňazstve aj manželstve. Najväčším nešťastím pre kňazov je, keď sa nikdy nemodlili srdcom, iba ústami, lebo nezakúsili živú skúsenosť v tichu, že Boh rozpráva a miluje v ich srdci. Preto nechcú tráviť čas pred sviatosťou, lebo málo milujú Ježiša a viac milujú pozemské veci. Tam, kde trávime čas, tam vzniká vzťah. Ak milujeme Ježiša a Máriu, tak trávime čas pred sviatosťou a s ružencom v ruke a potom

zakúšame radosť z práce po celý deň. Ale keď milujeme pozemské veci, vtedy trávime čas pri TV, alkohole a čas zabíjame, lebo chýba nám vzťah lásky. Každý deň som ho videl kľačať na kolenách pred sviatosťou. Hodinu a pol pred sviatosťou omšou vykladal sviatosť a pol hodiny pred sv. omšou, sme sa modlili ruženec pred sviatosťou. To zmenilo farnosť, lebo ľudia videli, že to čo hovorí, aj žije. To motivovalo aj mňa, lebo som ho tam každé ráno videl. Povedal mi, že sa modlí za far-

nosť, za ľudí, chorých, trpiacich, aj za tých, ktorí ho nemajú radi, aby ich vedel milovať takých, akí sú. Preto mi zdôrazňoval, že ak nedokážeš byť ticho, nemôžeš sa modliť srdcom. Kým Ti Boh nedá dar modlitby srdca, vystav sa láske Ježiša a zober si knihu, ktorá Ti pomáha adorať a ďakovať Ježišovi. Keď ten dar dostaneš, odlož knihu a pozeraj sa na Ježiša, ako ťa miluje a povedz mu, ako ho veľmi miluješ. Nepotrebujeme veľa rozprávať, ale veľa milovať. Lebo láska je kľúčom tajomstva adorácie. Poslal ma do kláštora ku Cisterciánom do ticha na dva týždne, aby som prišiel na to, prečo

tam chodí. Ale ja som si zobral počítač, telefón, a tak som tam prežil pekný čas dovolenky, ale v modlitbe som tam nič nezažil. Keď sa ma farár spýtal, čo mi Boh povedal v tichu, pozrel som naňho s tým, že bolo tam pekne. Tak mi vysvetlil, že ja o Boha nemám záujem, ale mam záujem iba o svetské veci, ktoré mi bránia spoznať Boha v tichu. Tak každý deň pred sviatosťou a sv. omša, začali meniť moje srdce a môj život. Hovoril mi, že pred Ježiša musím prísť ako posledný hriešnik,

v pravde - taký slabý aký som. Preto som mu hovoril, čo ma trápi, čo neviem zmeniť, ale chcem s jeho pomocou. Zasväcoval som mu každú oblasť svojho života, aby som pozeral jeho očami, miloval jeho srdcom, žil jeho životom. Zasväcoval som mu rodinu, všetkých blízkych, priateľov, aby ich požehnával a ochraňoval po celý deň. A Boh konal tak, že ma stále prekvapil, tak tajomne, že sa to nedá rozumom vysvetliť. Keď som išiel po roku zase ku Cisterciánom, už som išiel bez počítača a telefónu a zažil som naj-

krajší čas, ako Boh rozpráva v srdci, keď mu to dovolíme a naladíme sa na jeho vlnu lásky. Po pár dňoch som začal vnímať krásu Stvoriteľa v prírode - v tichu som mal radosť pozeráť večer na hviezdy a obdivovať za nimi Jeho krásu. Počúvať spev vtákov, ktoré spievajú o Božej láske. Pozeráť na zvieratá, ako sa pasú. Počúvať šum lesa a mora a tešiť sa z krásy, za ktorou sa ukrýva sám Boh. Mal som radosť z mníchov, s ktorými som pracoval na poli. Z ich tváre vyžarovala láska a pokoj. Bolo to krásne modliť sa s mníchmi a adorať Ježiša v Najsvätejšej Sviatosťi. Boh rozprával do môjho

NAŠA CESTA k Bohu ...

srdca a ukazoval mi cestu ku kňazstvu prostredníctvom modlitby srdca. Ježiš začal meniť moje srdce, nie druhých. Lebo keď zmeníme seba, Boh začne meniť druhých láskou, ktorou ich milujeme. Stretol som kamaráta, ktorý prešiel drogami, ezoterikou, mágiou a nikto mu neveril, že sa obrátil, lebo ho v meste poznali. Ani ja som ho nevedel prijať, hoci som mu pomáhal, keď dostal po krste leukémiu. Diabol sa pomstil, že mu patril. Pomáhal som mu, ale v srdci som ho nemiloval, lebo som si myslel, že som lepší. Tak mi farár poradil, aby som sa modlil za neho pred sviatosťou, aby som ho mal rád, ako ho má rád Ježiš. Obeťoval som každý deň za neho sv. omšu a adoráciu. A po mesiaci som zistil, že moje srdce ho miluje takého, aký je. Už som nemal predsudky, že mi niečo hovorí, ale bral som ho za svojho brata. Tiež keď mi ublížil jeden kňaz, mal som voči nemu zlosť a nevedel som odpustiť, ale kamarát mi povedal, že musím ho milovať takého, aký je, posti sa za neho a obetuj adorácie a sv. omšu. Kým ho nemiluješ,

brániš Božej láske, lebo Boh ho chce milovať cez Teba. Nedá sa modliť srdcom a žiť v láske, kým neodpustíme a nemodlíme sa za tých, ktorí nás nenávidia a ubližujú. To je jediná cesta evanjelia - milovať ľudí nie preto, že si to zaslúžia, ale preto, lebo sú Bohom milovaní. Ježiš dokáže robiť zázraky, len naša pýcha mu v tom bráni. Videl som aj veľa uzdravení prostredníctvom požehnania so sviatosťou - uzdravenia z potratov, drog, alkoholu -

dostali milosť obrátenia, odpustiť a začať nový život. Môj kamarát, ktorý zomrel na leukémiu, obeťoval svoju chorobu, utrpenie, bolesť za rodinku, ktorá nemohla mať deti a za ich otca, ktorý povedal, že nikdy nebude katolíkom. Keď kamarát zomrel, oni mali zázrakom deti, medicína to nevie vysvetliť a ich otec sa stal katolíkom. To je svedectvo tajomstva Božej lásky v adorácii. Každá minúta pred sviatosťou sa nám stane požehnaním. To

je tajomstvo adorácie, ktoré pochopia len maličkí, lebo pyšní sa spoliehajú sami na seba. Videl som, ako sa diabol bojí pri exorcizme Ježiša a Márie, keď vystavia na oltár sviatosť alebo postaví sochu Márie. Nedokáže sa pozeráť na Ježiša ani Máriu, posadnutí začnú zúriť, trhať ružence, plúť na Máriu a ničť všetko okolo seba. Keď som chodil do nemocnice k chorým, modlil som sa za tých ľudí pred sviatosťou a videl som, ako Boh koná cez slová, ktoré neboli moje. Stačilo sa im prihovoriť, podať ruku, usmiať sa a ich srdcia sa otvárali pre lásku. Videl som, ako sa ľudia otvárajú, plačú a chcú sa zmie-

riť s Bohom. Každý deň je potrebné prísť pred Ježiša v pokore a ďakovať mu za všetko, čo máme, za jeho lásku. Preto nedostávame viac, lebo nevieme ďakovať za to, čo nám Boh každý deň dáva. Boh nás chce požehnávať cez svoju lásku, ktorú nám ponúka v Eucharistii a Adorácii. Je len na nás, či prideme k Nemu, aby nás mohol meniť lúčmi svojej lásky.

RUŽENEC - pokoj a radosť

ŠTEFAN NEBESNÁK
FOTO: INTERNET

O modlitbe som čítal mnoho krásnych myšlienok. Uvediem aspoň niektoré z nich: modlitba je to, po čom túži ľudské srdce - cesta k nájdeniu pokoja - stretnutie s Bohom a nakoľko sa mu otvoríme, toľko plodov prijmem - modliť sa máme srdcom a to dokážeme len vtedy, ak máme v srdci lásku - v modlitbe pochopíme Božiu lásku a dobrotu - radosť a pokoj prichádzaajú od Boha len cez modlitbu - modlitba je plod lásky k Bohu - modlitba otvára naše srdce, aby z neho mohla prúdiť láska na všetkých ľudí - v modlitbe pochopíme krásu a veľkosť cesty svätosti - modlitba má byť našim každodenným pokrmom - v priebehu dňa zasvätiť istý čas iba na stretnutie s Bohom v tichosti, v modlitbe - deň začínať a končiť modlitbou. Sú pravdivé? Ak sa pravidelne modlíme, začneme postupne zisťovať pravdivosť týchto slov. Aby sme mali z modlitby radosť a platí to aj pre iné činnosti, musíme ich pravidelne vykonávať. Hudobníci a športovci by nám o tom vedeli rozprávať, ako cez pravidelné cvičenie hry na hudobnom nástroji alebo pravidelným športovým tréningom začala v nich postupne rásť aj láska k týmto činnostiam. Ak vytrváme v modlitbe, začne nám prinášať radosť. Preto si musíme na modlitbu nájsť čas. Modlitba v zhone nám neprinesie ani radosť, ani

pokoj, ani si ju nezamilujeme. Jednou z najkrajších modlitieb je mariánska modlitba ruženca. Silná zbraň, mocná ochrana na ceste za Ježišom Kristom. Deň sa snažím začať modlitbou svätého ruženca. V tichu kaplnky sa stíšim a začnem sa

modliť v prítomnosti Ježiša, Márie a svätých. Niekedy od začiatku, niekedy v priebehu modlitby prichádza pokoj a radosť. V mysli sa mi premietajú obrazy a dej jednotlivých tajomstiev. Ak v myšlienkach odbehnem alebo ma počas modlitby

niekto/niečo vyruší, v pokoji sa vrátim späť do modlitby. Ak si dokážeme nájsť na modlitbu čas, začneme objavovať a začne sa nám odkrývať krásu tejto modlitby. Pri modlitbe svätého ruženca nie je na prvom mieste dĺžka modlitby, ale jej hĺbka. Keď nám nevychádza dostatočný čas na celý svätý ruženec, je lepšie v pokoji sa pomodliť jeden

alebo dva desiatky, ako v rýchlosti sa ho modliť celý. Ale kto si zamiluje modlitbu svätého ruženca, ten urobí všetko preto, aby si našiel čas na pokojnú modlitbu celého svätého ruženca. Mníchovský kardinál Július Dopfner spomína, ako Svätý

otec Ján Pavol II. daroval na osobitnej audiencii jeho novokňazom vyžiadané ružence s týmito slovami: „Ak milujete Pannu Máriu a budete sa modliť ruženec, váš kňazský život bude vždy statočný.“ A to isté platí nielen pre kňazov, ale aj pre všetkých veriacich laikov.

TICHÉ REZONANCIE SMRTI

JÁN PČOLINKSKÝ
FOTO: INTERNET

Počuli ste ako kľíči semenko pšenice? Ako z pšeničného zrnka spod zeme vyrastajú prvé zelené lístočky a predierajú sa za slnečnými lúčmi? Že nie? Nie je to divné? Predsa na poliach vyhánajú kľíčky lány obilia a nikto nepočuje ako to obilie kľíči? To je preto, že to najdôležitejšie, podobne ako kľíčenie

zachovať nabudúce? Tieto otázky patria do istého profesionálneho pohľadu zdravotníka. Mojou prioritnou úlohou bol dohľad nad zdravím pacienta, profesionálne vyhodnotiť možné riziká a riešiť ich, niekedy aj za pochodu. Celých sedem rokov som strávil na oddelení radiačnej onkológie, kde som spoločne

semena, prebieha v tichosti. V takom tichu sa začalo aj moje povolanie, moja cesta s Bohom. „Sestrička, rýchlo, pacient nám odchádza!“ Toto zvolanie môžeme počuť v nemocnici, keď pacient zomiera. Pre mňa to bolo spočiatku udivujúce, keď namiesto slova „smrť“ sa použilo slovo „odchádza“. Pacient ležal na posteli, z otvorenej rany mu kvapkala krv, ktorá pod ním vytvorila malú kaluž. Bol celý čas pri vedomí. Sestra berie do rúk gelaspon (látko na zastavenie krvácania, vyzerá ako biela špongia) a prikladá mu na ranu. Celú noc lekári bojujú o jeho život a snažia sa zastaviť masívne krvácanie. Bola to jedna z mnohých situácií, ktoré som mohol ešte pred vstupom do seminára zažiť. V týchto okamihoch celou miestnosťou a aj mnou rezonovala smrť. Ako to bude ďalej? Čo sa stane s pacientom? Postupovali sme správne? Ako sa máme

s kolegami vykonával rádioterapeutické ožiare u onkologických pacientov. Smrť, utrpenie, radosť, smiech, vďaka, ale aj nevďak boli veci, s ktorými sme sa stretávali každý deň. Mnoho ľudí pri slove onkológia či nádor si predstaví smrť a rýchly koniec. Dnešná medicína je na vyspelejšej úrovni a dokáže zachrániť život aj tam, kde to bolo pred desiatimi rokmi neisté. No aj dnes prichádzajú ľudia za lekárom, keď je už neskoro a ochorenie je tak rozšírené, že úplné vyliečenie nie je možné. Doprevádzať človeka na jeho ceste umierania je veľmi náročné, ale skrýva v sebe aj niečo hlboké a tajomné – prítomnosť Boha. Ticho je určité synonymum smrti. Tam, kde je smrť, tam je aj ticho. Ticho vonkajšie, že nie je po blízku žiaden hluk, ale aj ticho vnútorné. Tu by som chcel osobitne poukázať na vnútorné ticho. Je to ticho, kedy hľadáme na osobu, ktorú poznáme (a

... BOŽIA CESTA K NÁM

aj máme radi) a ona zomiera pred našimi očami. Každý deň sa jej stav zhoršuje, stráca sa nám pred očami, menia sa jej črty tváre, stráca reč a koordináciu pohybov, až nakoniec ostáva úplne pripútaná na lôžko a odkázaná na pomoc iných. Práve v tomto tichu smrti miznú naše problémy (napr. to, že mám kúpiť chlieb na raňajky, vyvenčiť psa, vyplatiť deťom obedy v škole a pod.). Smrť nás vovádza do ticha a napomáha určitej vnútornej usobranosti. Vtedy začína človek vnímať hodnoty, ktoré predtým prehliadal alebo ich bral ako samozrejmé. Stretnutia so smrťou ma voviedli do ticha, a tak som sa skrz to stal citlivejší na potreby druhých.

Dôstojnosť umierania je poznačená rýchlym spôsobom života. V tej rýchlosti, ktorú prežívame, odsúvame pre nás dôležité veci (oddych, učenie, modlitbu, spoločenstvo) na druhú koľaj. Jedným z dôležitých aspektov pre nás je aj zomieranie a smrť. Zaiste dôvodom pre hľadanie odpovedí môže byť aj náš vlastný strach zo smrti. Som presvedčený o tom, že tak ako malý človečik sa narodí do spoločenstva rodiny, tak by mal aj v spoločenstve – nie sám – odchádzať z tohto sveta k nebeskému Otcovi. Myšlienka na záver: Náš život sa podobá oblohe, ktorá je plná slnečných lúčov, inokedy zamračená s bleskami, potom sa zas objaví dúha, ktorá toto

So smrťou sa spájajú dva aspekty. Tým prvým je ticho, ktoré som spomínal. Druhým sú otázky, ktoré sa nám vynárajú okolo smrti. Čo bude po nej? Prečo práve on a nie radšej ja? Ako to Boh mohol dopustiť? Každý dospelý v sebe nosí malé dieťa, ktoré sa rado pýta a hľadá odpovede. Mňa osobne dosť mrzí, že dnešní ľudia – a to najmä mladí – už nehľadajú odpovede. Každý kto sa bytostne dotýka smrti si musí tieto vyššie uvedené otázky zodpovedať. Dlhو som hľadal odpovede. Pri pohľade na bezvládne telo, ktoré ešte pred pár týždňami bolo plné života, sa tieto odpovede hľadajú ťažko. Po dlhšej ceste hľadania a modlitby som našiel svoju osobnú odpoveď na „problém“ smrti. Odpoveďou na otázku smrti sa stala pre mňa otázka: Ako viac milovať? Smrť vo mne rozpútala práve zamyslenie sa nad tým, ako viac môžem milovať svojich blízkych.

všetko prežiar. Podobný je aj náš život s Bohom. Zavedie nás do miest, kde je slnko, a kde by sme chceli zostať navždy. Posiela nás i na miesta mračné, kde sa ozýva dunenie bleskov. Zažívame jemný vánok radosti, vločky snehu, kvapky utrpenia – i keď niekedy sa nám zdá, že je to obrovský lejak. Boh to všetko robí z lásky k nám. Netreba na to zabúdať, ale ostať verný modlitbe. Odkaz pre teenagerov: Neboj sa, nechcem ťa strašiť vidinou smrti. Chcem ťa poprosiť, aby si sa nedal pohltiť facebookom, hudbou z mobilu či internetom. Ja viem, je ťažké vypnúť facebook a ísť na omšu alebo vziať do ruky Bibliu či inú náboženskú knihu. Nemusí to na prvýkrát vyjsť. Cesta s Bohom je cestou radosti. Preto ti prajem, aby si túto radosť zakúšal každý deň a nebál sa hľadať odpovede. Boh totiž na teba čaká.

Povolanie

PETER MANKO
FOTO: INTERNET

Čím to je, že mladí ľudia opustia všetko okolo seba, všetky svoje dobré a pohodlnosti a sú pripravení dať seba samých do služieb Boha? Keď som sa hlásil do seminára a ľudia okolo mňa sa s tým začali oboznamovať, videl som azda najrozmanitejšie názory a postoje na Cirkev a vieru všeobecne. Bol to pre mňa obrovský fenomén. Vtedy som pochopil, že táto téma je veľmi citlivá, priam sa dotýka nášho najvnútornejšieho bodu v nás - ta, kde máme vyhradené miesto pre vzťah s Bohom. Častokrát som sa stretol s nepochopením tohto môjho rozhodnutia, s istou absurditou - prečo dobrovoľne prijímam celibát? Prečo som ochotný vzdať sa dobrých, ktoré sú samozrejmosťou pre svet? Často som sa zamýšľal nad týmto postojom ľudí a postupne som prichádzal na to, že nemôžem očakávať, aby to ľudia prijali alebo pochopili. Povolanie je Boží dotyk, ktorý sa odohráva v našej ko-

môrke srdca, o ktorej vie azda len náš Boh. Ten Boh, ktorý nás utvoril, každého osve, a ktorý nás pozná. Svet povolanie neuvidí a my ho zas nedokážeme opísať v úplnosti, aj hoc by sme akokoľvek túžili vyrozprávať to každému. Je to tajomstvo. Úplnosť tohto tajomstva pozná len Boh. Vieme však, že svet nás nenaplní. Svet šíriaci peknú, no niekedy zamatovú a lahodne sladkú, inokedy zas korenistú a ostrú vôňu, nemá dosah do všetkých našich komôr srdca. Samozrejme, ak nechceme, aby sa stal jedom, aby tie rozmanité vône neboli toxickým plynom, musíme ich prijímať vo viere. Nie svetskými zmyslami, ale božím atribútom, ktorý máme od prirodzenia v srdci, vliaty Bohom. Napriek prenikavosti voní sveta sú tu teda komôrky, ktoré dokáže naplniť iba Boh - svojou láskou a milosrdenstvom, ale musíme ich v prvom rade prijať. A to nie inak ako keď s pokorou a bážňou otvárame dvere s túžobným očakávaním Pána, ktorý nám neustále klope na tieto dvere. Napriek tomu, že nás dokonale pozná, a pozná aj každý kút tejto

miestnosti ako náš Stvoriteľ, s ponížením čaká rešpektujúcu našu slobodu, ktorú nám dal. Vchádzajúci a prijímaný cez dvere našej komôrky do nášho srdca prináša pre nás, ako správny hosť, dary. Dary starostlivo vyberané, na mieru utvárané, skresávané prihliadajúc na osobné vlastnosti a schopnosti každého jedného z nás. Hoc nás je toľko ako hviezd na nebi alebo ako piesku na pláži mora. Týmto je každý jeden z nás originálny a každý má svoje presne určené miesto v obrovskom nekonečnom celku. Každý je povolaný na niečo iné. Rozmanitosť je nekonečná, tak ako je rozma-

nitý život v morskem svete koralového útesu hemžiaci sa rybami a tvormi s neopísateľnými farbami a tvarmi. Každého Boh povoláva do rozličných služieb na budovanie svojho Kráľovstva. A tak ako najväčšie a najdôležitejšie úlohy a služby by nemohli byť uskutočňované bez tých najmenších.

Je to na nás, na našej slobode, intelektu a schopnosti lásky prijať to, čo nám Boh pripravil. Napriek tomu, že mnohým veciam nechápeme a veľa je ukrytých pred nami alebo skôr pred naším ohraničeným pohľadom, neostáva nám nič iné, ako v dôvernosti a s láskou prijať to, čo nám Boh daruje, prijať samých seba. Tak sa vône sveta, prijímané s božím pohľadom v nás stávajú korením života. S božím pohľadom na nás samých a s údivom zistíme hodnotu nášho poslania alebo povolania, ba priam hodnotu nášho ja. Tak je to aj s povolaním do zasväteného života. Je to tajomstvo každého jedného z nás. Je to moc, ktorá nás pohýna zanechať všetko pre Boha. Moc od Boha, ktorou si nás volá do svojej služby. Na tejto ceste neexistuje prekážka alebo ťažkosť, s ktorou by sme nevládli kráčať ďalej. Ak sme prijali od Pána povolanie na cestu, nikdy nás nenechá samých. Dovolí nám skrze ťažkosti sa formovať, ale nikdy nás nenechá zísť z cesty, ktorú nám pripravil. Je to tak s každou životnou cestou. Pán nám nikdy nedá kríž, ktorý by sme nevládali niesť.

... BOŽIA CESTA K NÁM

BOH Hovorí, keď všetko mlčí

PETER PASTERNÁK

FOTO: INTERNET

Boh koná v živote každého človeka. No u každého človeka koná odlišným spôsobom. Možno budú tieto myšlienky pre niekoho povzbudením, pre niekoho nepochopením či tajomstvom. Je však dobrodružstvom skúmať tieto myšlienky.

Skúste si predstaviť človeka v jeho situácii. Ide o mladého muža vo veku 17-18 rokov. Študuje na strednej škole. Je v predposlednom ročníku štúdia. Študuje prírodné vedy, hlavne chémiu. V triede má výborný kolektív. Navzájom si pomáhajú pri štúdiu. V skupinke kresťanov triedy dokonca nachádza pochopenie a povzbudenie vo viere. Ideálne ba dokonca krásne podmienky pre život.

Čas strednej školy je však za polovicou. A tento mladý človek pomaly premýšľa, čo so životom ďalej. Práca? Vysoká škola? Aká vysoká škola? Rodina? Alebo niečo iné? Kam ukazujú nadobudnuté talenty v detstve a v čase dospievania? Čo teda so životom? Mladý muž nakoniec pošle prihlášku do kňazského seminára. Prečo však seminár? Prečo kňazstvo?

Pozrieme sa do malého úseku z histórie jeho vnútorného sveta. Tento mladý človek pred tým, než si položil otázky o svojej budúcnosti, spoznáva jednu zvláštnu skutočnosť vo svojom živote.

Skutočnosť, ktorá je v tomto svete nepopulárna, neznáma. Je to rozmer ticha. Do tohto ticha ho pozývajú jeho priatelia a kňaz. Spoznáva, že ticho je nevyhnutnou súčasťou jeho života. Svet beží, no on sa zastaví. V tichu spoznáva, čo je skutoč-

ne Božia Láska. Myšlienka, ktorú vyjadril evanjelista Ján vo svojom prvom liste (1.Jn 4,16) sa stáva v tomto tichu jasnou. Myšlienka, ktorú mu Boh „zjavil“ cez rodičov. Cez odovzdanú vieru a cez skutky, ktoré konali, keď sa oň dennodenne starali. Myšlienka, ktorú zažíval v spoločenstve kamarátov. Myšlienka, ktorú spoznal v službe mnohých kňazov. Myšlienka, ktorá hovorila k nemu cez obeť rehoľné sestry, keď ich videl slúžiť chudobným. Myšlienka, ktorú videl v kráse stvorenej prírody. ...Cez toto všetko hovorí Boh. Cez lásku rodičov, kamarátov, kňazov, rehoľníč, cez krásu stvorenia, ... Mohli by sme pokračovať.

V tichu teda spoznáva, ako Boh hovorí k nemu. Až v tichu si uvedomil, ako ho Boh miloval od počiatku života cez ľudí, cez všetko, čo preň stvoril. Keby nebolo ticha, možno by si neuvedomil, čo znamená to tradičné, ktoré často používame: „Boh je Láska.“ Potreboval to pochopiť. A Boh mu to stále v tichu hovorí: „Ja som Láska.“

Pochopili ste, prečo zo širokej škály možností, ktoré ponúka tento svet si mladý muž vyberá cestu kňazstva? Kto je milovaný, ten miluje.

Ako mi Boh zaklopal NA DVERE

DOMINIK ADAMČÍK

FOTO: ARCHÍV DOMINIKA ADAMČÍKA

Kto z vás netúži po láske? Kto by chcel, aby sa mu druhí smiali? Kto z vás by chcel byť na okraji spoločnosti sám a bez priateľov, nepochopený... Poznám človeka, čo takto žil. Dlhý čas som žil v klamstve, v omyle, že nie som dosť šikovný, dosť vtipný, dosť dobrý. Veril som, že som neschopný, že čokoľvek urobím, nebude to dobré. Značne tomu prispeli moje zranenia z detstva – odchod otca v rannom veku, postihnutý brat, neprijatie zo strany spolužiakov. Ja sám som neprijal seba, podceňovanie sa. Až raz mi na dvere zaklopal Boh.

Prvých 18 rokov som žil v sebaľústi, chcel som byť nenápadný, ba priam neviditeľný, chcel som, aby ma ľutovali. No mal som vieru ani neviem odkiaľ, či prečo. Dostal som dar veriť v niekoho, koho nevidím, vieru v Boha. Pôvod mojej viery je fakt tajomstvo. Viem len to, že vždy som veril a modlil sa k Bohu ako ku priateľovi, či keď som bol smutný, alebo keď som mal problém pri výbere strednej školy. Baviло ma a zaujímalo náboženstvo. Išiel som na birmovku a poznal som aj to, čo sa dialo na Turíce, ba priam som očakával, že niečo sa stane aj na mojej birmovke. Začne zemetrasenie, odtrhne strechu kostola a nad hlavou budem mať oheň. Vedel som, že to nie je reálne, ale tiež som vedel, že Boh je reálny v mojom živote a birmovka nie je len obyčajná sviatosť, chcel som cítiť pri tom úkone aspoň nejakú zmenu, aspoň teplo v srdci, silu, čokoľvek. Nič sa však nestalo, myslím, že som mal ešte dokonca aj trapas, lebo som niečo iné odpovedal biskupovi ako som mal. Bol som sklesnutý, lebo veci nevychádzali, ako som chcel a navyše som sa dostával do nežiaducich situácií, prosťe smoliar.

Zlom prišiel po birmovke. Boh začal konať. Pomaľu, ale isto. Viedol a pripravoval ma na to, aby som nastúpil na cestu k Nemu. Blízko miesta, kde byvam postavili pastoračné centrum, do ktorého sa nasťahovali školské sestry svätého Františka. Dostal som pozvanie na letnú akciu s názvom „letné šialenstvo“ od rehoľnej sestry, ktorá ma učila náboženstvo a bývala v tom centre. Nechcel som ísť sám, a tak som odmietol. Potom nás ďalej pozývala na ďalšie akcie, iné rehoľné sestry ma vo-

lali čítať na svätej omši, tiež som si všimol, že bolo málo miništrantov. Všetky tieto potreby ma zlo-

... BOŽIA CESTA K NÁM

mili a začal som robiť lektora, potom ministrovať a hlavne som sa zúčastnil kurzu o základoch kresťanstva, ktoré robilo spoločenstvo Marantha, v spolupráci so sestrami svätého Františka. Veľmi ma oslovil život v spoločenstve, kde sa ľudia navzájom povzbudzujú, zdieľajú, prejavujú si lásku. Chcel som byť toho súčasťou, a preto som sa rozhodol vstúpiť.

Vstupom do tohto spoločenstva sa môj život začal meniť. Nachádzal som svoju hodnotu, prežíval Božiu blízkosť, prijatie, vnútorné uzdravenie. Odrazu som niekam patrila a nie iba vytrčal z davu. Všetky hanlivé označenia z minulosti boli preč, pretože už som mal partiu, svoje miesto, a preto, že už som nebol sám čudák, ale čudákov, ktorí idú

za Bohom bolo oveľa viac. Nebolo to obyčajné spoločenstvo, ale živé formáčno-evanjeliizačné. Chodil som na stretnutia, kde sme sa učili o modlitbe, o Bohu, rozoberali Sväté Písmo, smiali sa i povzbudzovali. Súčasťou stretnutí boli chvály, svedectvá, modlitby. Chodili k nám aj zahraniční misionári a aj my sme chodili na misijné výjazdy, robili evanjeliizačné scény, pozývali mladých na kurzy, dobrovoľníctvo, brigá-

dy. To všetko ma formovalo, vďaka tomu som rástol a vychádzal zo seba.

Postupne som odovzdával Bohu svoj strach, svoje zranenia, neistotu, svoje pocity, učil som sa kopeť nových vecí. Boh ma oslobodzoval a otváral mi oči, aby som sa tešil z nových vecí. Cez jedno spoločenstvo som vstupoval do ďalších. Pridal som sa k mládežníckemu spevokolu Laudemus. Vždy som rád spieval, ale nikdy som si dostatočne neveril, že viem spievať. Sila spoločenstva spočíva v tom, že sa stávate slobodnejším, vyvádza človeka z egoizmu, vedie ho k sebaapoznávaní, prebúdzajú v človeku jeho dary, resp. núti ich využívať, a tým aj rozvíjať. Hovorí sa, že v jednote je sila, myslím, že je to pravda. Keď sme išli na misijný výjazd, cítil som sa radostný, silný, ako boží bojovník v armáde. Keď máte okolo seba dobrú partiu, cítite sa neporaziteľný, odvážny, všetko je ľahké a krásne. Máte spoločný cieľ, navzájom sa povzbudzujete, podporujete, môžete sa vyrozprávať a navzájom obohatiť.

Cez spoločenstvo som pochopil, že som Bohom chcený, že môj život, ktorý žijem nie je omyl, nehoda, či náhoda. Spoločenstvo iných ľudí ponúka človeku iný nezaujatý pohľad na seba. My svojím pohľadom sme na seba dosť kritickí, no iní nás môžu viesť do pravdy, dokážu poukázať na naše dary a talenty, ktoré sme mi nevideli. Keď strácame horlivosť, máme krízu vo viere a nevládzeme ďalej. Priatelia zo spoločenstva nás modlitbovo podporia, nanovo sa môžeme od nich zapáliť. Funguje to tak, že raz horí jeden, raz druhý a inokedy všetci. Len aby človek nebol v kríze sám. Cez spoločenstvo som si uvedomil, že som tu, lebo Boh ma miluje a má so mnou plán. Mám obohačovať tento svet, byť soľou, to všetko píšem, ako svedectvo pre tých, ktorí sa cítia stratení, strápení. Aj pre vás má Pán pripravené veľké veci. Stačí mu povedať: „Áno“. Chcem Vás tiež povzbudiť, aby ste neostali sami zabeňení v svojich myšlienkach, ale nájdite si to svoje spoločenstvo. Možnože sa budete stretávať len dvaja, traja, ale modlite sa spolu, povzbudzujte, svedčte navzájom o tom, čo Boh robí vo vašich životoch. Do neba sa nedostaneme sami, musíme sa navzájom potiahnuť.

ODHALENIE TAJOMSTIEV ŽIVOTA PÁTRA HILÁRA, OP

ZHOVÁRAL SA: JAKUB PICOŇSKÝ

FOTO: JÁN PČOLINSKÝ, ARCHÍV PÁTRA HILÁRA

V nasledujúcich riadkoch budete mať možnosť čítať svedectvo života pátra Hilára (Jozefa Štefurika), dominikána, ktorý bol v totalitných rokoch tajným kňazom. Páter Hilár má 59 rokov, pochádza z dedinky Zborov (pri Bardejove) a ako kňaz slúži už krásnych 32 rokov. V tomto rozhovore sa nám zdôveril s mnohými zaujímavými momentmi života na jeho ceste k Bohu. Prajeme Vám príjemné a ničím neručené duchovné čítanie.

Drahý páter Hilár, našou hlavnou témou tohto čísla sú tzv. Vyznania o našej ceste k Bohu alebo lepšie povedané Božej ceste k nám. Ja by som začal vašou rodinou, pretože sa hovorí, že rodina je miesto, kde sa rodí povolanie, kde je náš prvý seminár. Aké bolo vaše detstvo a akú zohrala úlohu rodina na Vašej ceste k Bohu?

V rodine som našiel cestu k Bohu. Tam sa zrodilo moje kňazské povolanie, tam bol môj prvý seminár. V seminári sú predstavení, ktorí nesú zodpovednosť za povolanie a potom sú tam osoby seba rovné - bratia bohoslovci. Podobne je to v rodine. Predstavení sú rodičia a seberovní sú si súrodenci. Bol som pod vplyvom jednej aj dru-

hej zložky. Dominantný vplyv mala na mňa moja mamka. Detstvo som mal krásne, práve prostredníctvom nej a súrodencov. Bola nás pekná kopa - 8 detí. Tí traja najstarší boli už mojimi druhotnými vychovávateľmi. Tým mladším som pomáhal v akejkoľvek podobe. Bola tu krstná mama, ktorá sa starala o moju duchovnú stránku. Obdivoval som svojho otca v jeho vytrvalosti a šikovnosti pri práci, pomáhal som mu. Za veľa dobrého a krásneho som povďačný svojim učiteľom na základnej škole a spolužiakom, s ktorými som dotváral nádhernú oázu svojho detstva.

Sám ste sa už neraz zdôveril so skutočnosťou, že Vaša mamka bola prenasledovaná po-

... BOŽIA CESTA K NÁM

čas totalitného režimu. Syn a matka majú spolu veľmi hlboký vzťah. Povedzte nám niečo o Vašej mamke.

Moja mamka bola v roku 1954 zatvorená kvôli kňazovi. Obhajovala kňaza Františka Majančíka, ktorého násilne zobrali z cesty pred Zborom 2.12.1953. Najprv bola odsúdená na 20 mesiacov, po odvolaní na 12. Keď sedela v Prešove, mala výhľad cez mreže na farský kostol, kde pôsobil jej syn Pavol ako kaplán od 1.7.1997 do 30.7.1998. Keď sedela v Košiciach, mala výhľad cez mreže na dominikánsky kostol, tam pôsobil jej syn Jozef /p. Hilár/ ako dominikánsky kňaz od 1.1.1990 do 30.6.1996 a znovu od 1.9.2010 až doteraz. Boli to Božie znamenia dané matke svojich synov - budúcich kňazov. A čo sa stalo v súvislosti so mnou? Mamka sa vrátila z väzenia 9.3.1955. O krátky čas, keď ma nosila pod srdcom, skrsla v nej myšlienka, že keď pre kňaza trpela, tak v prípade, že dieťa bude chlapcom, priala si, aby sa stal kňazom a za to sa vrúčne modlila. Presne o rok - ako v rozprávke - sa narodil syn Jozef 9.3.1956. Som to ja - p. Hilár. Dnes tvrdím, že preto som kňazom, lebo som vymodlený svojou matkou pred narodením. Som dieťa utrpenia svojej matky. Preto som od malička chcel byť kňazom. A mamka čakala ... až 33 rokov /opäť symbolika s Kristovými rokmi /, kým som jej svoje kňazstvo potvrdil. Totiž som jej presne 6 rokov od 21.10.1983 do 21.10.1989 o kňazstve mlčal. O tri týždne prišla revolúcia...

Aké boli Vaše záľuby počas obdobia detstva i dospievania, a ktoré možno ostali až doteraz?

Záľuby - to je skutočnosť, ktorá charakterizuje život dieťaťa. Od malička som sa motal okolo futbalu a hokeja. Potom prišiel volejbal a šprinty. Okolo desiatich rokov som začal silne fandiť futbalu Brazílie a Trnavy, o rok na to hokeji v Jihlave, o ďalšie 2 roky futbal Ajax-u Amsterdam. V roku

1970 som sa stal majstrom okresu žiakov ZDŠ vo futbale, o rok to isté vo volejbale - o 10 dní na to som končil ZDŠ. To sú momenty záľub môjho detstva a silne rezonujú až dodnes. Nič nemôže vystriedať Brazíliu ako národné mužstvo, Trnavu ako slovenské mužstvo a Ajax ako svetové mužstvo.

Robil som si a robím štatistiky, mám zbierku kníh, časopisov, novín, audiovizuálnych nosičov... Pre mňa

je to až dodnes úžasný relax. V prvej polovici 70. rokov - teda počas gymnaziálnych štúdií - som sa tešil týmto trom mužstvám, lebo práve vtedy došli k svojmu vrcholu. Ale najväčšiu ranciu na začiatku 70. rokov spôsobila vo mne britská rocko-

vá skupina Deep Purple - láska na prvé počutie - mohutný rytmus bicích, riffy sólovej a basovej gitary, melodické organové pasáže a vysoké vokály speváka Iana Gillana /mimo chodom, práve on je tým spevákom, ktorý spieval Ježišove pasáže od Kvetnej nedele do Veľkého piatka v rockovom muzikáli Jesus Christ Super Star - a naspieval to excelentne /. Všetky tieto záľuby mi po prirodzenej stránke pomáhajú v oblasti mojich rehoľných sľubov - zvlášť v oblasti čistoty!

Každý nachádza svoj vlastný spôsob modlitby, ktorý mu je blízky, na ktorý sa teší, a ktorý mu pomáha k pravidelnému stretnutiu sa s Bohom. Aká spiritualita je blízka práve Vám? Čo je Vaším pilierom duchovného života možno už od detstva až doteraz?

Azda modlitba je tým prvým momentom, cez ktorý sme priťahovaní k Pánu Bohu. V detstve u mňa práve toto bolo dominantné. Či to bolo doma osobne alebo súkromne, či v kostole alebo v škole. K modlitbe som bol vedený cez svoju mamku a kňazov v kostole či na náboženstve. Vypisoval som si modlitby z modlitebných knížiek, učil som sa ich naspamäť, snažil som sa byť dôsledný. Mal som doma vyhraný priestor na modlitbu. To bolo zvláštne. Nelipol som na nejakú

NAŠA CESTA k Bohu ...

špiritualitu. Vždy bola pre mňa dôležitá precíznosť a zbožnosť. Pán Boh vidí do nášho vnútra a našou snahou má byť Jeho oslava, vzdávanie Mu vďaky, odprosovať Ho za previnenia a prosiť za potrebné milosti ku spáse - mať radosť z Boha!

Čo Vás priviedlo k myšlienke zasvätiť svoj život Bohu? Odkedy ste už boli viac menej pevne rozhodnutí, že sa stanete kňazom? Aké zaujímavé okolnosti to sprevádzali? Bolo to možné na Vás pozorovať v škole alebo doma? Ak áno, ako?

Zamýšľal som sa v živote nad tým, prečo som chcel byť kňazom. V posledných dvoch - troch desaťročiach som prišiel na to v súvislosti so svojou mamkou. V druhom bode mojej výpovede je odpoveď. Moje kňazstvo mi vymodlila moja mamka pred mojim narodením. Preto som chcel byť kňazom od malička. Raz na sv. omši pán farár v Zborove vyzýval rodičov k modlitbe za svojich synov - za ich kňazské povolanie. Bol som tam prítomný. Kňaz spečatil výzvu: „Kto bude v Zborove prvým kňazom?“ Nepamätám, koľko som mal rokov, ale moja odpoveď doma bola: „Ja budem prvým kňazom!“ Miloval som poriadok, čistotu, svedomite som sa učil, samozrejme, že náboženstvo patrilo neodmysliteľne k tomu. Kaplán Kamil Jankech mi raz pri skúšaní povedal: „Jožko, ty si hotový kňaz!“ Mal som 10 či 11 rokov. Bol som hlavným miništrantom. Môj vzor bol Dominik Savio so svojím heslom: „La morte ma non pecati“ - Radšej zomrieť ako zhrešiť. Mám odložený kalendár z roku 1970 /vtedy som 13-14 rokov/, kde som si zaznamenával poznámky, keď som niekoho karhal pre spomínanie mena Božieho alebo nejakých vulgárností. To bol môj apoštolát podľa vzoru sv. Dominika Savia. Tieto moje počiny videli rodičia, súrodenci, spolužiaci, veriaci a neveriaci. 13 - ročný som bol jasne rozhodnutý stať sa kňazom. V Pet-

rovanoch pri Prešove 4. augusta 1969 mi jedna retardovaná žena predpovedala: „Ty budeš kňa-

zom!“ O 14 rokov, v roku 1983, sa tak stalo.

Prečo práve dominikánska rehoľa? A prečo vôbec rehoľa?

Na túto otázku neviem jasne odpovedať. V roku 1971 som sa prihlásil na gymnázium do Bardejova, aby po maturite som mohol putovať za svojim cieľom do seminára. Dnes tvrdím, že mám kňazské povolanie a rehoľno-dominikánske poslanie. Totiž do dominikánskej rehole som bol postupne vedený kňazmi. V prvom rade to bol zborovský kaplán Jozef Tandara, ktorý pôsobil v Zborove v rokoch 1968 - 1972. On nám aj o reholiach rozprával. Najviac bol zameraný na Dona Bosca. On bol tým, ktorý sa stretol v Petrovanoch 4.8.1969 s tajným dominikánom P. Gregorom Ambrózom Hajdu a tam spolu prejednávali budúcnosť dominikánskej rehole - jej prognózy. Tento páter prišiel pozrieť zborovské misie v októbri 1969 a stretol sa s nami - miništrantmi. A hneď mal otázku: „Kto bude z vás kňazom?“ Jozef Tandara bol prvým na Slovensku, kto tajne vstúpil do dominikánskej rehole - v Petrovanoch 24.6.1971. V roku 1972 nám ponúkol laické bratstvo sv. Dominika /boli sme dvaja spolužiaci z gymnázia: Jozef Štefurik a Ján Helmeci/. Aby som nepreskočil nasledujúcu otázku, tak teraz sa vtesnám do nej.

... BOŽIA CESTA K NÁM

Prečo ste dostali práve meno sv. Hilára? Opište nám, prosím, cestu aj k tomuto Vášmu rehoľnému menu? Má nejakú špecifickú úlohu počas Vašej cesty v zasvätenom živote?

13.1.1973 som vstúpil do tretieho rádu sv. Dominika /dnes LBSD/ v Prešove u P. Gregora. Každý člen dostáva rehoľné meno. Prečo meno Hilár? Nejaký čas pred mojim vstupom navštívila P. Gregora moja spolužiačka z gymnázia. Páter to využil a opýtal sa jej, akú mám povahu. Jej odpoveď: „Veselý chlapec!“ Tak hľadal meno svätca, ktorý bol veselý alebo meno, ktorého genéza slova znamená hilarius – veselý. Rozhodol sa pre to druhé. Pri vstupe do prvého rádu predstavený to meno menil. Ja som bol výnimkou. P. Gregor povedal pátrovi Akvinasovi, aby mi to meno nemienil, že mne to pristane. Som flegmaticko-sangvinistickej povahy. Ten sangvinizmus je niekedy prioritný, inokedy sekundárny. Podľa životných situácií: raz je dôležitá rozvážnosť /flegmatik /, inokedy evidentná radosť /sangvinik /. Sv. Dominik Savio povedal: „Naša svätosť spočíva v tom, že sme opravdivo veselí.“ Áno, rozdávať ľuďom Božiu radosť - to je môj apoštolát. Ľudia cítia, že je to z mojej strany úprimné. Cez radosť chcem privádzať ľudí k Bohu. To je moje životné poslanie!

Porozprávajte nám aj niečo o čase, keď ste boli tajne pripravovaný na službu kňaza. Kto a kde Vás viedol? Ako sa vlastne začala tá príprava? Čo ste vtedy robili?

Keď som sa vrátil z vojenčiny v septembri 1979, uvažovali sme spolu s pátrom Gregorom, aké sú naše prognózy do budúcnosti. Rozhodli sme sa, že začneme systematicky študovať. Aj tak sa stalo. Začali sme morálku s pátrom Akvinasom - 1. decembra 1979. O tri dni prišiel šok. 4.12.1979 zomrel páter Gregor. Prišiel páter Dominik Duka. Začali úvahy. Čo bude snami?

Kto sa nás ujme? V Prešove nás navštevoval páter Akvinas. Dali sme sa do akéhosi systematického štúdia z filozofie a teológie. Kňaz /náš terciár/ Vladimír Lukáč bol poverený a zároveň iniciatívne prevzal patronát nad našim štúdiom. Boli sme všetci zamestnaní, takže sme sa stretávali po práci večer alebo cez víkend. Či v rámci štúdia, či pri liturgických úkonoch - V. Lukáč sa stal pre nás dominikánov vedúcou osobnosťou v Prešove /tam bola naša liaheň/. V roku 1980 sme s ním preberali filozofiu a fundamentálnu teológiu. Absolvovali sme aj prvé skúšky. Na sviatok sv. Tomáša Akvinského /28.1./ niektorí sme prijali nižšie svätenia: lektorát a akolytát. Na jeseň 1980 s pátrom Akvinasom sme sa začali z bezpečnostných dôvodov stretávať v Prešove na Sídlišku III. V máji 1981 dva dni po atentáte na pápeža (15.5.) naše dominikánske spoločenstvo sa ocitlo prvýkrát mimo Prešova - zamierili sme do Popradu na byt brata Henricha Kulhu na Baníckej ulici. Poprad sa stal perspektívnym aj na ďalšie roky. Tam sme absolvovali prvé skúšky z morálky - v januári 1983.

Popíšte nám, prosím, aj osoby i celý priebeh Vašej tajnej kňazskej vysviacky.

V roku 1983 sa politická situácia u nás trochu priostřila - k tomu prispeli domové prehliadky u františkánov na Kvetnú nedeľu 27.3.1983, kde ich revízori zastihli pri slúžení sv. omše. Apel cez pátra Akvinasa znel: „Na Slovensku treba z bratov do-

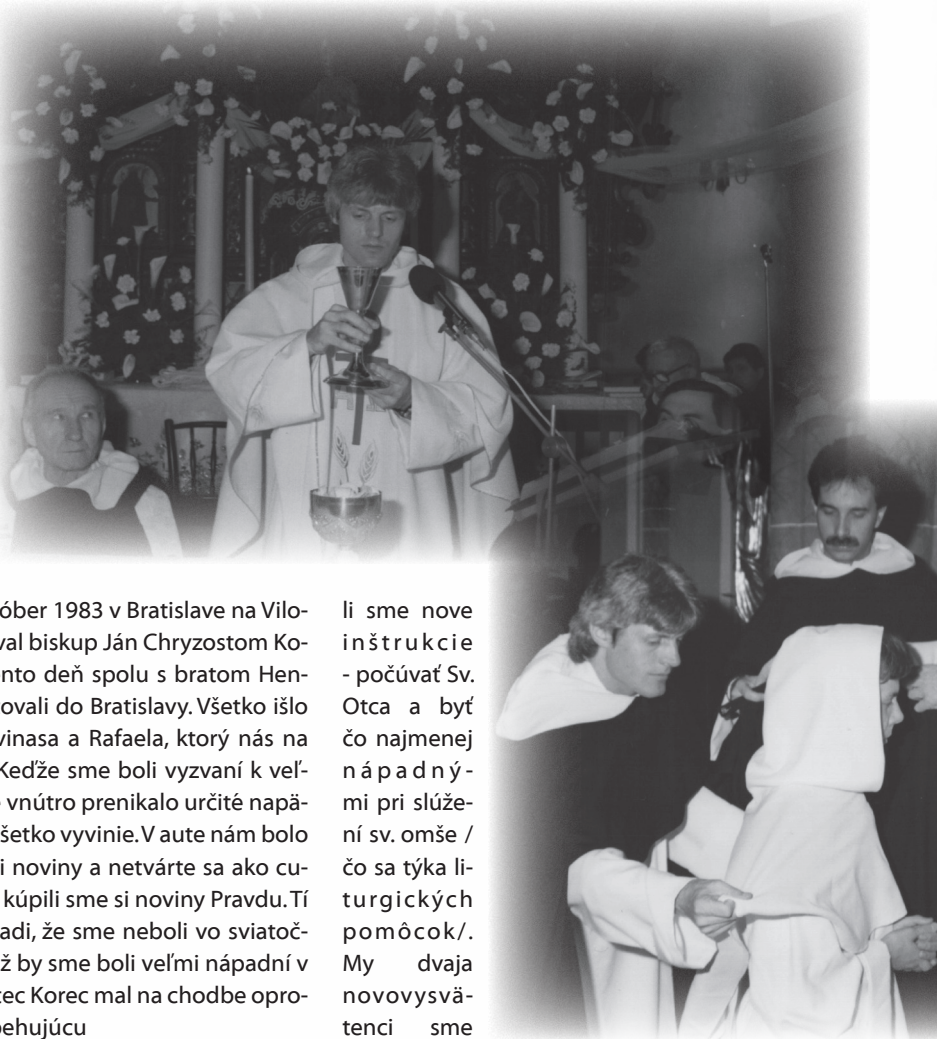
NAŠA CESTA k Bohu ...

minikánov niektorých vysvätiť za kňazov.“ Odporičanie smerovalo ku mne a následne k bratovi Henrichovi Kulhovi. S Vladom Lukáčom sme začali štúdium dogmatiky, ale v tejto situácii sme prehodili poradie tém - hneď sme nabehli na sviatosti. Jeseň pre nás dvoch bola náročná - jednak príprava a potom tie myšlienkové chody, ako to bude s vysviackou a hlavne po nej. Deň vysviacky bol

ohlásený na 21. október 1983 v Bratislave na Villovej ulici č. 7, kde býval biskup Ján Chryzostom Korec. Keď nadišiel tento deň spolu s bratom Henrichom sme pricestovali do Bratislavy. Všetko išlo cez réžiu pátra Akvinas a Rafaela, ktorý nás na diaľku sprevádzal. Keďže sme boli vyzvaní k veľkej opatrnosti, naše vnútro prenikalo určité napätie a strach, ako sa všetko vyvinie. V aute nám bolo avizované: „Kúpte si noviny a netvárite sa ako cudzinci!“ A skutočne kúpili sme si noviny Pravdu. Tí „páni v aute“ boli radi, že sme neboli vo sviatočných oblekoch. Totiž by sme boli veľmi nápadní v piatok podvečer. Otec Korec mal na chodbe oproti svojim dverám špehujúcu

eštebáčku. Keď sme vyšliapali na 3. poschodie, dostali sme stres z pohybu niekoľkých ľudí na ňom. Konečne na byte. Otec biskup nás privítal v šedom obleku. S predvídavosťou, že má v byte odpočívacie zariadenie, zapol rádio, z ktorého znela po celú vysviacku vážna hudba. Tri štóly - to bolo celé liturgické oblečenie nás troch. Žiadna alba, žiaden ornát, žiaden organ, žiaden spev, žiadni rodičia, žiadni súrodenci, žiadni dominikáni...! Nadišiel historický moment - bratia dominikáni Henrich Štefan Kulha a Hilár Jozef Štefurik prijali diakonskú a následne kňazskú vysviacku z rúk bisku-

pa Jána Chryzostoma Korca. Pozrel som na hodinky. Bolo 16:45. Teraz som sa stal kňazom. Dosta-

li sme nove inštrukcie - počúvať Sv. Otca a byť čo najmenej nápadnými pri slúžení sv. omše / čo sa týka liturgických pomôcok/. My dvaja novovysvätenci sme sa zúčastni-

li na sv. omši ešte v ten večer na byte pátra Rafaela na Riznerovej ulici č. 4. Hlavným celebrantom bol páter Akvinas. Ešte v noci sme cestovali do Popradu a popoludní do Prešova na Leninhradskú 10, kde večer 22.10.1983 mal páter Henrich primičnú omšu. Ja som sa toho momentu dožil na druhý deň 23.10.1983. Bolo to na byte brata Česlava - prítomní siedmi dominikáni. Nastala zvláštna situácia pre nás novokňazov. Na druhý deň 24.10.1983 sme mali nastúpiť do zamestnania. Dostali sme nariadenie mlčať. Mlčať v rodi-

... BOŽIA CESTA K NÁM

ne, medzi príbuznými, známymi, kolegami, všade. Dokedy budeme utajovať svoje kňazstvo? Všetko je v Božej prozreteľnosti! Dnes viem, že to bolo presne 6 rokov - totiž na 6. výročie vysviacky - 21.10.1989 som to oznámil svojej mamke!!!

Aký bol Váš život „kňaza v skrytosti“. Akým spôsobom ste slúžili tajne Bohu? Ako Vás vnímalo Vaše okolie, kolegovia v práci, rodina, priatelia aj napriek tomu, že nevedeli o Vašom kňazstve? Kto o tom vedel?

Môj život v skrytosti /21.10.1983 - 21.10.1989/ trval 6 rokov! Najťažšie som to zrejme mal v zamestnaní - tam som strávil najviac času - od rána

do večera a okolo mňa samá žena. Stránil som sa príbuzných a známych či spolužiakov, lebo pri stretnutí s nimi naše rozhovory finišovali pri otázke: „Neženiš sa?“ Slúžil som sv. omše na byte. Sám som si vypisoval liturgické texty k bohoslužbe slova, hostie a víno som dostával cez pátra Hyacinta. Tým som prestal chodiť do kostola, ale v nedeľu som išiel. Jedna pani, ktorá navštevovala františkánsky kostol /teraz seminárny/, pýtala sa pátra Hyacinta: „Kde je ten muž s dlhými vlasmi, čo k nám chodil na sv. omše?“ Po kňazskej vysviacke som začal ešte intenzívnejšie študovať, veď som bol v podstate len v začiatkoch. Páter Akvinas nám neúnavne zdôrazňoval duchovný život - pri exercíciách to bolo evidentné. S Vladom Lukáčom sme sa dali na štúdiá dogmatiky, cirkevných dejín a liturgiky. Študovali sme zo skript, ale i nám predložených vecí v tejto oblasti. Z toho vyplýva, že Vlado Lukáč študoval, zháňal literatúru pre obohatenie svoje a naše podľa dominikánskeho hesla „Contemplata aliis tradere.“ V dňoch 5. - 7. júla 1985 som sa zúčastnil na veľkolepých oslavách na Veľhehrade - 1100. výročie úmrtia sv. Metoda. V rámci krátkeho interviewa som prehovoril do západo-nemeckej televízie. Významnou udalosťou bolo stretnutie slovenských dominikánov s pátrom Dominikom v Prešove na Revolučnej ulici v dňoch 26. - 31.10.1985. Tam bol v skrytosti daný priestor

pátrovi Dominikovi pre oblasť bibliistiky. Roku 1986 začiatkom mája zavítal k nám do Prešova opäť Dominik Duka, kedy sme absolvovali prvé skúšky z biblistiky a napredovali ďalej - Úvod do Starého zákona. Páter Ľudovít Melo sa postaral v Prešove o exercície. Tam určil bratom Henrichovi, Petrovi a mne, aby sme si rozdelili kázne pri

NAŠA CESTA k Bohu ...

sv. omšiach. Veľkou udalosťou bolo stretnutie slovenských dominikánov vo Veľkom Bieli /okr. Senec/, kde vytvoril útulok až do revolúcie pre exercície a iné dominikánske aktivity. 4.7.1987 na ceste do Levoče zo Spišského Podhradia som bol vyšetrovaný ŠTB kvôli bratom Petrovi a Martini, ktorým našli cyklostylované breviáre. V roku 1988 naše ces-

ty pomaly smerovali do Košíc do dominikánskeho kostola. Historický okamih sme zažili 13.8.1988 v Košiciach. Popoludní v dominikánskom kostole tajne prijal obliečku brat Slavomír Hovanec, ktorý prijal meno Marián. V lete 1989 som navštevoval terciárske skupiny v Poprade, Levoči a Vyšných Ružbachoch. Na jeseň som si povedal: „Keď si niekto zaslúži vedieť na tom svete, že som kňaz, tak je to isto moja mamka.“ A tak som sa rozhodol jej to prezradiť presne na 6. výročie vysviacky - 21.10.1989. Kolegyne ma nútili do ženby, rodina mala čudné pocity, pre priateľov som bol záhadou - všetko zvláštne. V podstate o mojom kňazstve vedeli len dominikáni, sem-tam aj niekto spriaznený. Tak to zrejme malo byť. Žil som v povedomí Božej prozreteľnosti. Po revolúcii moje kolegyne ma obdivovali v jednom - ako som dokázal tak dlho mlčať. Ja som sa len usmial. Tvrdá skala je ten Hilár - a la Ian Gillan z Deep Purple.

Porozprávajte nám aj o chvíľach, keď ste už mohli odhaliť svoje „tajomstvo života“? Kto sa to dozvedel ako prvý? Ako reagovalo Vaše okolie?

Svoje kňazské tajomstvo som mohol odhaliť po revolúcii, resp. na Vianoce 1989 v Zborove

vo svojom rodisku. To bolo radosti v rodine a vo farnosti. Mohol som postupne odhaliť zákulisia svojich tajností - prišiel čas odhaliť sa. A príbuzným sa otvárali oči i uši. Teraz pochopili, čo bolo

roky pre nich veľkým otáznikom. Nastalo uvoľnenie, skončilo napätie, ktoré neraz bolo silné a nepochopiteľné. A ja som vtedy tvrdo mlčal - pravdu nepovedal, kľučkoval. Po novom roku

v zamestnaní to boli doslova šoky. Verili tomu a zároveň akoby nechceli uveriť. Dobová bomba. Šokované boli kolegyne na gremiálnej porade 23.2.1990 z úst riaditeľky: „Teraz sa podržte, náš kolega Jožko Štefurik bol vysvätený za kňaza!“ Jedna z nich sa vyjadrila, že keď to počula, celú sobotu a nedeľu nespala. Teraz po 25 rokoch modlím sa za nich. V roku 1990 som sa im vyznal: „Som hrdý na kolektív, v ktorom som pracoval!“ V knižnici som pracoval v dobe: 15.8.1977 - 30.4.1990. Celú dobu som bol v zamestnaní rehoľníkom!

Aké boli primície? Kedy a kde ste ich slávili a čo spočívalo v príprave na ne?

Primície som mal vo svojom rodisku v Zborove netradične v zime - 25.2.1990. A to preto, lebo vyšiel som navonok ako tajný kňaz na Vianoce 1989, nechceli sme čakať až do leta, tak sme sa dohodli - páter Peter v januári a ja o mesiac vo februári. V čom spočívala príprava? Mal som toho plnú hlavu starostí, ale boli tu šikovní ľudia: mamka, moji súrodenci, farníci, samozrejme pán farár Kamil Jankech, organista, spevácky zbor, kostolník, dobrovoľníci. O všetku réžiu sa títo ľudia postarali. Mojou úlohou bolo pripraviť si príhovory: na začiatku sv. omše, pred požehnaním a požehnanie rôz-

... BOŽIA CESTA K NÁM

ným kategóriám. Raritou bolo požehnanie rodinným príslušníkom do USA v anglickom jazyku /text som sa naučil naspamäť/. A nesmiem vynechať nácvik spevu - totiž predmet spevu som neabsolvoval. Dojímavá bola moja rozlúčka na dvore s mamkou, babkou, krstnou a krstným. Formulár sv. omše mi zaimponoval na Eucharistiu. Na túto tému mi kázal P. Akvinas Juraj Gabura /dnes má 100 rokov, žije vo Zvolene/. Celá slávnosť primícií trvala takmer 3 hodiny! V kultúrnom dome som prijímal gratulácie bez prestávky 75 minút. Až potom prišiel obed. Bolo to vyčerpávajúce, ale krásne, fascinujúce, požehnané. Moja mamka ako 90-ročná povedala, že to bol jej najkrajší deň v živote. A dodávam, že pre mňa tiež jeden z najkrajších!

Aká bola Vaša služba po páde železnej opony? Kde ste pôsobili a čo sa zmenilo vo Vašom živote?

1.1.1990 sme v Košiciach oficiálne prevzali dominikánsky kostol. Ja som ešte pracoval v knižnici pre mládež mesta Košíc do 30.4.1990. Bol som assignovaný do košického konventu, ktorý nám bol odovzdaný do vlastníctva počas leta 1990. Oficiálne sme začali pôsobiť v kláštore 1.9.1990. Ja hneď v tento deň som prijal pozíciu novicmajstra. Začal život v kláštore - to bola zmena! Ale v roku 1990 ich bolo niekoľko - viditeľne sa zverejniť ako dominikánsky kňaz - absolvoval som morálne skúšky potrebné ku vysluhovaniu sv. pokánia - primície - odísť zo zamestnania - odísť z bytu - nastúpiť do kláštora - prijať oficiu v kláštore dané od predstavených! V Košiciach mi postupne pribúdali nové oficiu, prípadne niektoré ukončili svoju púť - podľa potreby. Spomeniem niektoré: syndik /ekonóm/, terci-

ári, vyučovanie náboženstva na našom gymnáziu a v kláštore súkromne jednotlivcom v rámci prípravy ku sviatostiam, stal som sa supriorom, promotor pre tretí rád, kronikár, knihovník, sakristián major, konal som ľudové misie, spovedné služby mimo Košíc, kázal na odpustových slávnostiach, konal exercície...V rokoch 1996 - 2003 bol som administrátorom v Dunajskej Lužnej a to isté oficiu som zastával vo Zvolene v rokoch 2003 - 2010. Od 1.9.2010 som bol znovu assignovaný v Košiciach. V kláštore vediem kroniku, píšem rozjímania do časopisu Ruženec, v kostole máme dennodenne rušno v spovedniciach, venujem sa terciárskym skupinám v Košiciach a mimo Košíc, venujem čas bezdomovcom na Arcidiécezskej charite, uskutočňujem duchovné obnovy po farnostiach v rámci modlitby posvätného ruženca, zasväteného života či odpustových slávností.

Je o Vás známe, že všade kam prídete poviete aj nejaký dobrý vtip. Ste predsa hilarius - radostný. Akou zábavnou skúsenosťou, resp. dobrým vtipom by ste nás chceli obohatiť? :-)

Predlo- žím Vám rehoľný vtip. Prišiel muž do kartuziánskeho kláštora, že chce tam vstúpiť. Predstavený mu zdôrazňuje, že sú najprísnejšou rehoľou na svete. Jedno pravidlo je, že za 10 rokov v kláštore môže povedať len dve slová nahlas. Prior ho po zvážení prijal. Dotýčný brat František mlčal prvý rok, druhý, piaty, ôsmy, desiaty rok. Už sa blížil záver roka, keď František zaklopal priorovi na dvere. Prior sa ho pýtal: „Čo máte brat?“ A František odpovedá: „Zlá strava!“ Prior sa usmial a odišiel. Ale brat František vydržal v mlčaní ďalších 10 rokov a zase na konci desiateho roka využil dve slová: „Tvrdé lôžko!“ Zase úsmev priora. A do tretí

NAŠA CESTA k Bohu ...

ce zase mlčanie a na konci tridsiateho roka opäť dve slová: „Odchádzam preč!“ A prior na to: „Brat, ani sa vám nečudujem, že odchádzate preč, lebo za tridsať rokov ste sa len sťažovali!“ PS: Tvrdá to rehoľa!

Aké máte vzory svätosti, ktoré Vás sprevádzajú počas celého života? Je nejaká osoba aj vo Vašej blízkosti, ktorá je pre Vás neustálym povzbudením na ceste k Bohu?

Mám vzory svätosti, ktoré ma sprevádzajú mojim životom. V detstve to bol jednoznačne sv. Dominik Savio. Jeho apoštolát /spomenul som ho vyššie/ ako chlapca - zbožnosť, odvaha.

A mám s ním dátumové paralely - Dominik sa narodil 2.4.1842 - ja som bol krstenný 2.4.1956.

Dominik
zomrel
9.3.1857 -

ja som sa
narodil
9.3.1956.

Pekné! A potom som mal rád sv. Jána apoštolu, keď som si ho prisvojil k svojmu birmovnému menu. V dospelosti ma sprevádzajú štyria: sv. Jozef /moje krstné meno/ - jeho bezvýhradná poslušnosť, sv. Hilár /moje rehoľné meno/ - jeho odvaha brániť Božie pravdy, sv. Ján Mára Vianney - patrón kňazov, neúnavný spovedník, obetoval seba, a tak nasledoval Krista chudobného a trpiaceho, sv. Terézia z Lisieux - jednoduchá, ktorej životným krédom bola Láska. A v mojej blízkosti je to moja mamka a trošku vzdialený kilometrami páter Akvinas. Obaja majú niečo spoločné - v ťažkých životných situáciách - odovzdanosť do Božej vôle!

Čo chcete odkázať človeku dnešnej doby ako základnú smernicu na životnej ceste, na ceste k Bohu?

Človek môže byť šťastný vtedy, keď v ňom kráľuje Božia láska. Všetko má byť podriadené láske. Len v stave lásky môžeme prísť do neba. Odstránme všetko, čo zaváňa peklom: pýcha - zlá vôľa - neláska /vrcholom je nenávisť/. Vsadíme na pokoru, lebo kto má pokoru, má dobrú vôľu, kto má dobrú vôľu, má lásku, teda má Boha - to je náš cieľ. Amen!

A čo by ste chceli odkázať nám bohoslovcom ? :-)

Bohoslovci, buďte radostní. Dnes vo svete je veľa negatívneho. Často treba bojovať proti mravnému zlu - to je pre vás evidentné, niekedy treba od zla utiecť. Pre

morálne zlo sme rozorvaní, preto nakoľ-

ko sa dá, neza-

oberajme sa

ním. Pou-

žite nad-

príro-

dzené

či príro-

dzené

prostried-

ky na ich

odstráne-

nie. Tešte sa, čo

je dobré a pekné. Aj

vám radím - všetky zamota-

né životné situácie riešte cez pokoru,

lebo len tak dosiahneme lásku. To vám zo srdca prajem! P. Hilár, Keep smiling! Pán Boh Vás žehnaj!

Páter Hilár, zo srdca Vám ďakujeme za Váš čas, úprimnosť, svedectvo života viery, apoštolát a Vaše pranie pre nás. Pán Boh Vás žehnaj na Vašej ceste k Bohu. Tento rozhovor chceme zakončiť krátkou modlitbou známej SZ formulky kňazského požehnania: „Nech ťa žehná Pán a nech ťa chráni! Nech ti Pán ukáže jasnú tvár a nech ti je milostivý! Nech Pán obráti svoju tvár k tebe a daruje ti pokoj!“ (Nm 6, 24-26) S úctou, pozdravom a v modlitbách Vaši košičkí bohoslovci.

... BOŽIA CESTA K NÁM

POVEDALI NÁM O CESTE...

ZOZBIERAL: CESTOVATEĽ
FOTO: PAVOL MARCIN

Lepšie je potkýnať sa po ceste, ako pyšne vykračovať mimo cesty.
(sv. Tomáš Akvinský)

My sme si nevybrali cestu, cesta si vybrala nás. (sv. AUGUSTÍN)

Modlitba je najrýchlejšia cesta k Bohu. (majster Eckehart)

Na cestu si máme vziať len toľko, aby sme pri stroškotaní mohli ďalej plávať.

(ANTISTENÉS)

**Neplač ak sa na ceste života potkneš,
je to len znak toho že kráčaš... (Filip Jaro)**

**Mlčanie, samota, oddych a vyčkávanie
- to sú cesty do vnútra...**

(Romano Guardini)

**Najistejšia cesta,
ako predísť zlému,
je konať dobro.
(Ferari)**

SOM LEN ČLOVEK

ŠTEFAN BALÁŽ

FOTO: INTERNET

V malom vidieckom mestečku Purgatland bola svätá omša každé ráno o siedmej hodine. Farár Jonathan Donkey mal tak prakticky celý deň od rána voľný. Táto voľnosť ho začala lákať k čoraz väčšej a väčšej voľnosti. Farár bol predtým totiž kaplánom v druhej najväčšej farnosti diecézy, a preto mal mnoho povinností. Neraz

sa stalo, že poriadne zahundral. „Teraz už mám ko ne č ne menej práce,“ povedal si Donkey večer pred spaním v novej farnosti. V snahe dobehnúť stratený čas postupne vynecháva breviár a začne

zanedbávať aj ostatné modlitby. Spovednica už od jeho príchodu živa prázdnotou a nehovoriac o rekolekciách. Rozhodol sa zredukovať dokonca aj sv. omše. Ľudia po tomto farskom ozname prišli za ním na faru a sťažovali sa, prečo zrušil sv. omše v týždni. Ale on sa len pousmial a povedal: „Prepáčte, ale ja mám aj inú prácu, jednoducho nestí-

ham, pochopte ma, veď som len človek.“ Ľudia kývajúc hlavou a so šomraním odchádzajú preč a farár Donkey si mädlí ruky hovoriac: „Tak a teraz si tu budem už len užívať.“

Donkey začal zrazu riešiť vážny problém - čo robiť s toľkým voľným časom?! Mesto Cincinnati bolo vzdialené od farnosti zhruba dvanásť kilometrov. Mesto

v podnapitom stave a nadával na farníkov: „Vy si myslíte, že ste svätí? Ste len obyčajní niktoši a do zvončeka hádzete len halie-re! Takto si vážite Boha!?“ To už ľudia nezniesli a po svätej omši prišli mladého správcu farnosti napomenúť: „Pán farár Donkey, my si Boha veľmi vážime a k Vám máme veľkú úctu, ale ak sa takto budete správať naďa-

lej, tak pôjdeme za biskupom!“ Kňaz ale týchto farníkov vyhodil z fary kričiac: „Mne sa tu nebude nikto vyhrážať, zvlášť nie takí dedinskí niktoši ako ste vy! Okamžite vypadnite!“ Surovo ich

bolo vychýrené svojimi pohostinstvami. Problém mal teda vyriešený. Takýto život mu náramne vyhovoval. Po istom čase navštevovania pohostinstva začal zrazu v jeho duši rásť nepokoje a nervozita, ktorá sa začala prejavovať aj navonok. Donkey sa správal nezodpovedne a arrogantne. Vyvrcholilo to tým, keď prišiel na nedeľnú svätú omšu

tlačil k dverám a potom dvere zabuchol. Preľaknutí ľudia medzi sebou začali pýtať: „Čo sa mu stalo? On takýto nebol. Dačo sa s ním deje. Musíme sa zaňho začať modliť.“ Ostatní farníci pri-takávajúc súhlasia, a pritom pokračujú v chôdzi s veľkým nepokojom v srdci a s modlitbou na perách.

V pondelok ráno, ako zvyčaj-

ne, Donkey sadol do auta, naštartoval a vyrazil smerom do Cincinnati. Po chvíľke jazdy mu začal zvoniť telefón. Snažil sa ho rýchlo vytiahnuť z vrecka, ale keď ho už držal v ruke, zrazu sa pred ním objavil veľký jeleň. Donkey prudko trhol volantom, zišiel z cesty a narazil do vysokého stromu. Celý od krvi a rozbitého skla upadol do hlbokého bezvedomia. V tomto stave bezvedomia sa ocitol v tmavej miestnosti, kde počul kvapkanie vody. Ako tak prichádzal bližšie, tma sa strácala a kvapky, ktoré počul, predstavovali v skutočnosti zvuk závaží padajúcich na váhu. Videl, ako anjeli kladú na misky váh zlo a dobro, ktoré v živote spôsobil. Čoskoro zistil, že stojí pred Božím súdom. V súdnej sieni spoznal porotu. Boli to jeho farníci z Purgatlandu, ktorých prosil o pomoc: „To som ja, farár Donkey, nepoznáte ma? Pomôžte mi!“ Ale oni len hľadeli na misky váh a Donkeyho si vôbec nevšimli. Kým anjeli v tmavom oblečení kladli na misku váh zlo, ktoré v živote spôsobil, anjeli v snehobielej tunikách so smútkom v tvári usilovne hľadali čokoľvek, čo by mohli položiť na druhú stranu váh. Keď anjeli nedokázali nič nájsť, začali s veľkým smútkom plakať. Donkey tušil najhoršie. Jeho srdce prestalo biť a anjeli v čiernych šatách ho obkolesili a so širokým diabolským úsmevom mu povedali: „Ty niktoš, ideš s nami!“ Donkey začal prosiť: „Nie, prosím, nechajte ma! Ja som kňaz, nechajte ma!“ Len čo začuli, že je kňaz, začali ho kopať, biť a popritom naňho

aj pľuli. Donkey začal znova plakať a prosiť ako malé dieťa, ale nikto mu nepomohol, začal ťuťovať všetko čo spôsobil, ale teraz už bolo neskoro. Príliš neskoro. Po surovej bitke ho ťahali do veľkej tmavej predsieni, kde sa ozývali hrôzostrašné náreky a výkriky, ktoré ako meč každú sekundu prebodávali jeho dušu. Anjeli oblečení v tmavom oblečení ho po celý čas kopali, bili a oplľovali. Veľké knieža v tmavom oblečení stojac obďaleč s náramným smiechom toto všetko pozoroval. Po škodoradostnom úsmeve kniežať nastalo veľké hromobitie a celú miestnosť ožiarilo svetlo a spev cherubínov. Farár Donkey zbadal, ako sa zrazu všetci démoni poschovávali a ostalo tam jedine to veľké tmavé knieža, ktoré kričalo na plné pľúca: „Nič ste ne našli, je môj!“ Vtedy obrovský anjel v bielom dvakrát tak veľký a silný ako ten tmavý prehovoril ku kňazovi: „Neboj sa, človeče, Baránkova krv ťa vyslobodila. Na príhovor Panny Márie, ktorej si zasvätil svoje kňazstvo a orodovanie svätých na zemi ťa oslobodili, vráť sa na Zem a naprav, čo si pokazil.“ Vtom diabol s obrovským hnevom a nenávisťou začal nadávať na Boha a Pannu Máriu a preklínal ich všetkými možnými menami. Potom pozrel s veľkou nenávisťou a odporom na kňaza a povedal mu: „Aj tak si po teba prídem, ty niktoš, to ti sľubujem!“ a zrazu ho nebolo. To veľké svetlo, ktoré zalialo miestnosť sa pomaly vytrácalo a mladý farár znova upadol do tmy. Zľakol sa či sa nebude opakovať predošlá scén-

ka, preto rýchlo otvoril oči. Ako otvoril oči, videl okolo seba svojich farníkov, ktorí plakali a lekára, ktorí mu práve dával infúziu. Keď jeho farníci videli, že otvoril oči, náramne sa potešili a začali sa mu hneď ospravedlňovať a prosiť Donkeyho o odpustenie. Farár Donkey so slzami v očiach povedal: „To ja by som sa mal ospravedlniť vám a sľubujem, že odteraz bude všetko inak.“ Jeho farníci ho však plačúc tíšili, že nech sa nenamáha a nech ostane v pokoji. Lekár farníkom ukazujúc na dvere naznačil, že čas návštev už skončil. Farníci s radosťou odchádzajú a pred dverami ho odzdravili: „Majte sa pekne, pán farár, zajtra Vás prideme navštíviť. Zbohom!“ A tak aj bolo, chodili za ním každý deň a Donkey každým dňom vyzeral zdravšie.

Farár pobudol v nemocnici ešte dva týždne a týždeň v domacom liečení. Po uzdravení nelenže obnovil sväté omše, ale zaviedol aj celodenné poklony k Najsvätejšej Oltárnej Sviatosti a duchovný život vo farnosti začal rýchlo napredovať. Po dvoch rokoch bol farár Donkey vyhľadávaným spovedníkom a kazaťelom v okolí. Tri roky po neho de sa mu vo sne zjavil ten istý obrovský biely anjel, ktorý ho vyslobodil z rúk Diabla a povedal mu: „Neboj sa, ak vytrváš na tejto ceste dosiahneš spásu ty aj tvoj dom. Neochabuj a buď statočný!“ Tieto slová si farár Donkey uchovával vo svojom srdci až do konca života. Podľa mnohých svedkov zomrel kňaz v povesti svätosti.

MINIŠTRANSKÁ UNIVERZITA

FRANTIŠEK PETRUŠKA
FOTO: TADEÁŠ JACKO

Kňazský seminár Karola Boromejského organizoval prvý ročník Miništrantskej univerzity (MU). Doposiaľ sa v priestoroch kňazského seminára nič takého neudialo. MU sa konala od 13. do 17. júna 2015 v priestoroch kňazského seminára v Košiciach. Bola určená pre miništrantov Košickej Arcidiecézy 2. stupňa základných škôl.

Spolu zúčastnených miništrantov bolo 49. Všetci boli zadelení do skupínok. Vytvorilo sa päť skupínok približne po desať chlapcov. Každá skupinka mala svojho animátora, svoj názov a svoj bojový pokrik, ktorý bolo často počuť zvlášť pri rôznych súťažiach. Počas univerzity sme mali pre miništrantov pripravený bohatý program. Každý deň mal svoje špecifické zameranie. Chlapci sa mohli zdokonaľovať vo svojich vedomostiach a zručnostiach prostredníctvom rôznych kreatívnych hier. Každý deň sme mali svätú omšu,

počas ktorej mala na starosti miništrovanie stále nejaká iná skupinka, aby sa mohli všetci vystriedať. Ďalšou zaujímavosťou bolo aj to, že tieto sväté omše boli

stále konané v inom kostole v Košiciach. Tak sme sa snažili chlapcom sprostredkovať čo najviac zážitkov a skúseností. V posledný deň sme mali slávnostnú sv. omšu s otcom arcibiskupom Bernardom Boberom, ktorá sa konala v kaplnke sv. Michala pri Dóme sv. Alžbety. Pri tejto svätej omši miništrovala skupinka, ktorá nazbierala najviac bodov počas celého týždňa. Bola to skupinka „Kristovi borci“, ktorá si za heslo zobrala slová: „Všetci za Krista – Kristus za všetkých.“

Celý tábor sa niesol v duchu radosti. Za vzor sme

si zobrali citát z proroka Nehemiáša: „...lebo radosť v Pánovi je vaša sila.“ (Neh 8, 10) Každý deň sme začínali modlitbou a rannou úvahou, ktorá nás mala viesť celým dňom. Miništrantom sme sa tak snažili sprostredkovať radosť a tiež pomôcť im objaviť radosť z toho, že môžu výnimočným spôsobom slúžiť Bohu.

Aby sme sa na túto udalosť mohli ešte lepšie pozrieť, ponúkame aj krátke výpovede na ktoré odpovedali opýtaní, náš otec rektor, Peter Pasternák, jeden z bohoslovcov. Ponúkame aj zopár spätných väzieb miništrantov, ktorí sa zúčastnili MU.

Nášho otca rektora Štefana Novotného sme sa opýtali:

Ako rektor seminára ste vlastne zodpovedný takmer za všetko. Nemali ste trochu obavy začínať takúto Miništrantskú univerzitu?

Snažím sa spolu s ostatnými predstavenými prenášať časť zodpovednosti za život v seminári aj na ostatných a zvlášť na bohoslovcov.

Zdá sa, že sa to s Božou pomocou darí. Práve miništrantská univerzita bola toho hmatateľným dôkazom. Bohoslovci vytvorili veľmi dobrý tím a zvládli celú organizáciu na jednotku.

S určitým odstupom času môžete zhodnotiť túto univerzitu lepšie. Aké máte z nej dojmy?

Myslím si, že okrem radostnej atmosféry, natešených miništrantov a spokojných rodičov, vidím ešte jedno pozitívum tejto akcie z hľadiska prípravy budúcich kňazov. Zdá sa, že doba kňazov

ako osamelých bojovníkov v poli už pominula a je najvyšší čas čítať v znameniach doby potrebu učiť sa tímovej práci. Diecézny kňaz by mal byť lídrom, ktorý vie spolupracovať a robiť v tíme. Sám náš Pán to žiadal od svojich učeníkov a tak som veľmi rád, že práve Miništrantská univerzita prispela k tomuto procesu.

Plánujú sa aj ďalšie ročníky tejto Miništrantskej univerzity?

Určite chceme v tom pokračovať a dopriať nielen bohoslovcovi radosť z prípravy, ale aj krásne prázdninové zážitky ďalším generáciám miništrantov.

Nášho bohoslovca Petra Pasternáka sme sa opýtali:

Ako usporiadateľ a organizátor pri rôznych aktivitách si mohol Miništrantskú univerzitu vidieť z inej strany. Ako to na teba zapôsobilo?

Ako usporiadatelia sme boli rozdelení do dvojíc. Každá dvojica mala vymyslieť a zorganizovať jeden deň. Konkrétne mojou úlohou bolo pripraviť turistický deň, teda deň strávený putovaním v prírode spestrený rôznymi aktivitami. Mali sme to už vopred pripravené. Asi mesiac a pol pred Miništrantskou univerzitou sme si so spolubratom navrhli trasu a vymysleli aktivity. Mali sme teda plán dňa pripravený.

Počas MU sme si už iba doladzovali, čo nám chýbalo. Išlo konkrétne o prípravu rekvizít a nákup lístkov na vlak. Sami sme celou turistickou trasu prešli už hodinu skôr pred chlapcami a zapojili sme sa do animovania aktivít na jednotlivých stanovištiach. Popritom sme počas celej MU pomáhali ostatným organizátorom a animátorskej skupine pri organizácii a pri rôznych aktivitách.

Ako organizátor mám z celej MU veľmi dobrý dojem. Bol som prekvapený ako chlapcov miništrantov zaujali aktivity a najmä modlitba. Boli neustále aktívny. Telocvičňa bola počas voľného času naplno využitá. Na chodbách bolo počuť rozhovory a rôzne prejavy radosti. Chodby seminára akoby ožili. Spolu s nami sa tiež modlili malú časť breviára zvanú „Kompletorium“ (modlitba, ktorú sa kňazi modlia každý večer pred spaním) a iné modlitby, ktoré boli rôzne

moderované (adorácie, spontánne modlitby...). Mal som z toho veľkú radosť.

Počas MU sme mali nastavený určitý režim každého dňa a stanovené pravidlá, ktoré sa mali dodržiavať. Bolo krásne sledovať chlapcov, ako rastú v poslušnosti a disciplíne.

Najviac sa mi páčila spolupráca medzi spolubratmi. Vládla medzi nami pozitívna atmosféra. Všetci spolubratia dostali svoju úlohu a každý si svoju úlohu nielen svedomito splnil, ale poskytol to najlepšie zo svojich talentov. Každý bol v nasadení, každý sa venoval svojej úlohe. A tak radosť zo služby prenikla celé spoločenstvo a určite to pocítili aj naši miništranti. Počas celého tábora a aj teraz, keď na tie momenty spomínam, mi v mysli zneli a znejú slová Žalmu 133: „Aké je dobré a milé, keď bratia žijú spoloču.“

Chcel by si sa zapojiť aj do ďalšieho ročníka MU?

Organizovanie MU bolo pre mňa veľmi pozitívnu skúsenosťou. Pri práci s mladými ľuďmi a deťmi človek často ihneď vidí plody svojej práce. To isté som zažil aj počas organizácie tejto MU. Veľmi ďakujem Bohu za radosť, ktorú som mohol zažiť. Určite by som si MU zopakoval. Malo to veľký význam a zmysel nielen kvôli miništrantom, ale aj kvôli upevneniu spoločenstva a vzťahov medzi spolubratmi bohoslovcami. Pravdepodobne nás MU čaká aj v roku 2016. Teším sa na ďalšiu takúto službu.

Niekoľko výpovedí zo spätnej väzby miništrantov:

V čom si povzbudený z Miništrantskej univerzity do ďalších dní?

- Asi sa začnem viac modliť.
- Rozdávať radosť ďalej.
- Modliť sa ráno a večer.
- Veriť v Boha a kajať sa.
- Pomohlo mi to, že sme sa tu veľa modlili, chcem sa začať viac modliť.
- Viac sa usmievať.
- Chcem byť lepším miništrantom.
- Často som sa doma nemodlil, ale teraz sa budem snažiť modliť častejšie.
- Každý deň chodiť do kostola, aj dvakrát za jeden deň.

BEZ FACEBOOKU ANI DEŇ! ALE AKO...?

DOMINIK PLAVNICKÝ

FOTO: INTERNET

Každý človek sa vo svojom živote stretol s nejakou vecou alebo ľudským vynálezom, ktorý sa dá dobre využiť alebo nesprávnym používaním zneužiť. Príkladom pri tomto uvažovaní nám môže byť jednoduchý nástroj, ktorý je bežnou súčasťou našich domácností. Je ním obyčajný nôž. Tento malý vynález človeku pomáha pri každodenných úkoch, napr. pri krájaní potravín. No v rukách človeka, ktorý je plný nenávisti, sa však môže stať zbraňou. Nôž ako taký je geniálna vec. Teda vo všeobecnosti môžeme tvrdiť, že dobro dokáže existovať samo o sebe. Môžeme to isté tvrdiť aj o zle? Zlo je iba príživníkom, ono vzniká zneužitím dobrých vecí. Zlo existuje iba na základe nedostatku dobra.

Podobne môžeme uvažovať o sociálnych sieťach. Jednou z najväčších a najvyužívanejších je Facebook. Tento úžasný prostriedok iba správnym využitím naplnia cieľ, pre ktorý bol určený. Slúži na komunikáciu medzi ľuďmi, ktorí tak môžu veľmi jednoducho zdieľať svoje zážitky, nápady či skúsenosti. Takisto môže prinášať slová Evanjelia, veď: „Dobry človek vynáša z dobrehého pokladu svojho srdca dobro a zly človek zo zlého vynáša zlo. Veď z plnosti srdca hovorí jeho ústa.“ (Lk 6,45) Nesprávnym využívaním však môže aj škodiť. Jedna z definícií hriechu hovorí, že hriech je „využívanie dobrých vecí zlým spôsobom, na zlom mieste, v zlom čase, v zlej miere...“. Zneužívanie dobrej veci dáva priestor mnohým

fotografiám, odkazom na články či statusom aj z tzv. „diablovej ponuky“. Príkladom sú rôzne fotografie či statusy a komentáre plné vulgarizmov, ktoré majú veľký vplyv na tých, ktorí ich vi-

ko zaradom? Vyzerá to tak, že sa ten výnimočný prostriedok pre človeka v dnešnej spoločnosti zneužíva. Veľmi výstižne to vyjadruje jedno slovenské porekadlo: „Oheň je dobrý sluha, ale

zly pán.“

Mám facebook pod kontrolou alebo ma ničí? Vytváram z konta svojej sociálnej siete smetisko a stoku alebo rozkvitnutú záhradu?

Majú ľudia dôvod prezrieť si môj facebookový profil znovu a znovu, lebo tam našli pokoj, povzbudenie, radosť... Alebo?

Veda a technika veľmi rýchlo napredujú. Čím viac rastie naša schopnosť komunikovať či užívať prostriedky na komunikáciu, tým viac sa musíme snažiť o to, aby rástla aj naša morálka a schopnosť šíriť dobro. Všetko závisí od veľkosti človeka a od

dia, či už si to uvedomujú alebo nie. Odkiaľ sa to všetko berie? Predsa diabol konto nemá! Majú ho iba ľudia. Iba človek môže pridávať, zdieľať, lajkovať, komentovať... Čo prijímam, keď si zapnem facebook? Chránim sa zlých vecí? Separujem ich? Alebo prijímam a pozerám všet-

toho, v koho rukách sa tento mimoriadny vynález nachádza a v akej miere či pre aký dôvod ho využívam.

„Ak by ťa zvädzala na hriech tvoja ruka, odtni ju: je pre teba lepšie, keď vojdeš do života zmrazený, ako keby si mal ísť s obidvoma rukami do pekla, do neuhasiteľného ohňa. Ak ťa zvädza na hriech tvoja noha, odtni ju: je pre teba lepšie, keď vojdeš do života krivý, ako keby ťa mali s obidvoma nohami hodiť do pekla. A ak ťa zvädza na hriech tvoje oko, vylúp ho: je pre teba lepšie, keď vojdeš do Božieho kráľovstva s jedným okom, ako keby ťa mali s obidvoma očami vrhnúť do pekla.“ (Mk 9,43-47) Kristus tým nechce povedať, aby sme sa zmračili. Ako by potom vyzeral svet okolo nás? Chce, aby sme v sebe pestovali mieru, vyváženosť pri užívaní ponúk, ktorých sa nám dostáva. Máme vedieť v sebe potláčať egoizmus.

Jeden z cudzích hriechov znie - dávať iným radu na hriech. Tým sa chce povedať, že človek nesie do určitej miery zodpovednosť aj za konanie iných ľudí. Uvedomujem si svoju zodpovednosť za ľudí, ktorí navštívia môj profil? Čo im na svojom profile ponúkam? Ako využívam sociálnu sieť? Sprostredkúvam priateľom informácie, ktoré sa páčia Bohu či diablovi? Ide mi o to, aby bol môj facebookový profil pre ľudí prostriedkom na šírenie dobra či zla? Oceňme tento fascinujúci prostriedok! Stačí tak málo a svet môže byť omnoho krajší.

Čas

**Stále na úteku,
pridáva iba veku.
Vždy opúšťa nás,
neposedný čas ...**

**Nezdrží sa ani,
hoci by sme radi.
Späť sa nevráti,
každú chvíľu stratí.**

**Prichádza však nová,
vždy znova a znova.**

**Máš ho veľa
a predsa málo.
Čo bolo včera,
čo sa dialo?**

**Rýchlo to zbehlo,
som ale nemehlo.
Neveľa ho mám,
i tak ním plytvám ...**

Marián Jaklovský

JEŽIŠ: OTROCTVO ČI SLOBODA?

MARIÁN JAKLOVSKÝ

FOTO: INTERNET

Často prežívame svoju vieru či kresťanstvo ako čosi negatívne. Vnímame ju len ako súbor príkazov a zákazov, ktoré musíme plniť a nedávajú nám nijaký zmysel. Reč o nejakej radosť ani neprichádza do úvahy. K tomu všetkému ešte pocít, že tí všetci navôkol nás, ktorí nie sú katolíkmí, alebo to so svojou vierou až tak veľmí „nepreháňajú“, sa majú akosi lepšie. Ich život je radosnejší, môžu si toho viac dovoliť, ba dokonca sú na tom aj finančne lepšie a viac sa im darí. A z nás si možno občas uťahujú aj s istou dávkou pohrdania: „Smutné očka, bledé líčka, jedným slovom katolíčka.“

Keď sa mladý chlapec zamiluje a začne chodiť s dievčinou, jeho život je zrazu „naruby“ (platí to aj opačne :)). Do jeho života vstupuje množstvo obmedzení - musí svojej dievčine občas zatelefonovať či napísať SMS, vziať ju na kávu či kofolu, musí na ňu utrácať peniaze, musí rozmýšľať, čo by sa jej páčilo a čo nie, musí prispôbovať svoj program podľa nej. Proste samé obmedzenia. Avšak, vide-

li ste už niekedy zaľúbeného človeka, ktorý by bol nešťastný?

Takýto človek prežíva neskutočné šťastie a je plný radosť, ktorú mu doslova vidno na očiach. Všetko je krásne a nádherné. Život jedna báseň a všetko

ide ako po masle.

Podobne je to aj s našou vierou či naším vzťahom s Ježišom. Ak to chytíme za nesprávny koniec, tak je to skutočne len množstvo príkazov a zákazov, ktoré nedávajú žiadnu logiku. Avšak, ak to vezme z pohľadu mladého zaľúbenca, náš život zrazu dostane úplne iný rozmer. Stávame sa radosnejšími, veselšími a svoju milú či milého by sme nevymenili za nič na svete.

Samozrejme, po čase zaľúbenia príde aj čas vytriezvenia a strata ružových okuliarov. Prichádzajú problémy či prekážky, ktoré je potrebné prekonávať. Predsa „od milej aj citrón sladký“. Ak viem, pre koho a za čo bojujem, ak o tú osobu naozaj stojím a mám ju rád - nič ma nezastaví. Pri každej prekážke sa síce poriadne zapotím, ale nikdy ma to neodradí.

No a podobne je to aj s naším kresťanstvom či láskou k Ježišovi. Sú len dve možnosti - prežívať svoju vieru ako otroctvo alebo ako „ľúbostný román“. Je len na tebe, čo si vyberieš. Ja som si už vybral. A každý deň zažívam poriadne dobrodružstvo slobody ...

NÁŠ SEMINÁR V ČÍSLECH

JÁN PČOLINSKÝ
FOTO: INTERNET

Naša výška je 74,15 m. Je to asi toľko ako keď zoradíme 15 Superb III. generácie za sebou alebo 12 žiráf či 22 polárnych medved'ov..

dve plne vybavené Škody Superb III. generácie alebo tri polárne ľadové medvede. Všetci dokopy máme 95 súrodencov - na jedného bohoslovca vychádza 2,3 súrodencia.

JEDNÝM SLOVKOM

oslovení bohoslovci mali jedným slovom vyjadriť to, čo im napadne, keď počujú...

seminárny život: čas je vzácny, modlitba, poriadok, predstavený, prváčka chodba, super vec,

modlitba sv. ruženca: najsilnejšia zbraň, kontemplácia lásky, zázrak, ruženec v ruke,

Vianoce: sneh, darčeky, betlehem, radosť, stromček, pokoj,

Vysoké Tatry: hory, sneh, kamzík, zima, Gerlach, turistika,

betlehem: maštal', hviezda, jasličky, Jozef, dom chleba,

kňaz: celibát, kolárik, svätosť, služba, obeta, samota,

svadba: nevesta, hostina, obrad, priateľka, záväzok,

piatok: utrpenie, pôst, pokánie, víkend, voľno,

manželstvo: vernosť, deti, muž a žena, láska.

futbal: lopta, boj, faul, bránka, sranda,

prázdniny: nič, relax, Domaša, výlety,

„tým, ktorí ho prijali, dal moc stať sa Božími deťmi...“

In 1, 12

*Požehnané prežitie Vianoc, radosť z narodenia betlehemského Dietata
a teplo objatia milosrdnej Božej lásky Vám i v novom roku 2016*

zo srdca praje

redakcia Boromeo